

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ – PRS

Kolíkáč – Konec výletů

Mačkanice v první lajně, ale jsme domácí, tak snad máme to privilegium ne? Je to nabitý, naleštěný, start'ák jako blázen, Kaprovi je vedro na hlavu a 20 sekund před výstřelem zjišťuje, že má pod helmou orange kulicha. Hůůů háže ho Dáše Vitáčkové a Diablo již houká, jen netrefit blbě parkující auta, zacvaknout a roztočit to na malou směr krchov. Safra daří se, mám to najetý, jako každý rok po levé straně se prosmýknu až na úplné čelo. Tak to bychom měli, jak říkal Kapr, žádný přemýšlení, bušit do toho co to jde a třeba se zadaří nějaký únik. Sjezd přes nakopávací mostek a magnet do Hostouně. Svobodin mě nevybíravě strká do štěrku a trávy, brousím pangejt a vidím se v tom d'olíku pod silnicí. Ty wolééé, co blbneš, chvějí se mi ruce stresem, propadám se, do háje, hlavě se nechce vůbec jet. Zrakvit se na prvním závodě, to se mi fakt tedy nechce, ale hold taková je závodní cyklistika, není to výletování po krásách republiky... Zásek do psychiky se podaří pomalu vymazávat až po prvních kostkách, kdy zbaběle jedu vzadu a mám problém uviset. Dopředu, dopředu, prorvat se přes ten shluk těl, a zkusit pomoci neúnavnému Kaprovi a Myšákovi, kteří tam stále skvěle operují v Top10. Statečně visí i Čespa se VSidem, je to hned veselejší vidět týmové dresy v té přesile svítilky Sweep. Kostky trochu očesají balík, ale stále je nás kolem 30 hlav, hodně aktivní je Víky, Líba Janoušek a Soukup, ale žádný z úniků nemá ani minutovou nadějí, ti nejlepší hned reagují. No nic, tradiční scénář se naplňuje, hromadný spurt zase s výmluvou, kdy mě před Hřebčí, kde jedu 3 flek vybrzdí jeden příchozí do krajnice a pak již s bázní okolo konzumu a myšlenkou se hlavně nesmotat v té vřavě. Pozitiva nějaké jsou, krásně jsme si zazávodili, na špici i v pár mini unicích jsem se ocitnul, nesundal jsem velkou, zajel si rekord na této trati, ale hold pohled do výsledkové listiny moc radosti nepřináší ... tak snad v delších kopcích to bude lepší

MírekZ

UAC První šlápnutí- pro mě premiéra ve druhém balíku s dědkama. Úvod docela kaše, furt někdo zkouší odjet, nohy nic moc, já se gumuju vzadu a sjíždím díry, až kolem Lidic se to uklidnilo. Na kostky by to chtělo zepředu, ale není místo na dojetí dopředu. První kostky nějak přežívám, dokonce jsem tam předjel Kolíkáče, zadarmo to ale nebylo. Druhé kolo už trochu klidnější, ale nohy bolí, ten včerejšek je hodně znát, síla není. Druhé kostky už nedávám, nahoře nemůžu otočit nohama, absolutně bez síly a balík mizí. Průměr v tu chvíli byl 38km/h. Třetí kolo se tam do půlky plácám sám, pak mě dojíždí Klabouch+1, ani jim moc nestřídám, nemám na to a to nijak extra nejedeme. Na třetích kostkách mě zase nechávají, jsem rád, že nejdu pěšky a čtvrté kolo se tam zase plácám solo. Až únik z prvního balíku mi dováží dva lidi, kousek se svezeme s Néžou, Svobodákem a Zahradou, v Bělokách pochopitelně odpadáme. Na konci čtvrtého kola nám první balík dováží asi deset našich lidí, nějak jsem se nestihnul háknout a na posledních kostkách se gumuju a dojíždím 10m díru, abych poslední kolo nejel sám. Pak už pohoda, před Hřebčí si najíždím na třetí flek, ale ještě na rovince se začíná jet, já tam zavřenej ale nemám kudy, tak se dost propadám a až v cílovém kopci ještě stačím přelézt pár lidí, ze skupiny asi pátej. Ve druhém balíku 45./93. Na to, jak jsem se tam dvě kola plácal skoro sám, je ten průměr ještě solidní. Najeto není, na Mallorce jsem taky nebyl tak tam nemůžu mezi lidma, co mají najeto čtyřikrát tolik, moc zářit. Pro začátek to šlo, škoda včerejšího závodu, mít čerstvé nohy, bylo by to možná lepší, ale kdo ví.

svobodak

rozjetí 20km, závod 60km...UAC první šlápnutí Hřebeč, jede se tak nějak cukatúra, moc chlapců z jednoho týmu v první brázdě:) a moc krátký závod na mojí náturu....snažím se jet aktivně a nakonec odjíždím s dvěma členy týmu LAWI. Závěr nezvládám technicky a do cílového stoupání najíždím z cca deseti metry, prohrávám tak ve spurtu. Nutno však podotknout, že s momentálně lépe připraveným borcem Nežerkou. Vyhrál zaslouženě. Vyjetí cestou domů z Mělníka do Doks kde mám auto 40km.

zahradnik

UAC - První šlápnutí, Hřebeč. Na startu 120 lidu a nabitá konkurence. Valí se od startu, loket na loket, nástup za nástupem, všichni chtějí odjet nebo být vpředu. Nohy bolí a hlavou se honí že dnes to asi nepůjde. Na prvních kostkách se ale srovnávám a na bočáku z Hostouně kousek odjíždím ale vše se zase sjíždí. U Lidic pak odjíždí Svobodák tak jdu hned po něm. Balíku se proti větru nechce a tak

získáváme rychle náskok. Kousek s námi jede i Žilina, ale v kostkách to balí. Svobodák přitápí pod kotlem, zatímco já vadnu. vysvobodí mě až Néža, který nás dojíždí v Lidicích a začíná tahat s námi. Přivezl sebou i Vajdu, který ale nestřídá, tak se nastupuje. Jen tak tak to Néžovi odvisím, zatímco Vajda odpadá. Pak plynulé střídání až k cíli, trochu se vzpamatovávám, ale na špurta už nemám. Celkově tak 3.flek, 1. v kategorii. Vyhrává Néža. Balík za námi cca 1 min.

jeff

Závody PrS. Ze začátku pěkný hukot. První kolo AVS kolem 40. Trochu strkanice,naštěstí žádný padání. Skoro celý závod nás jelo kolem 40. v balíku. Každou chvíli zkoušel někdo ujet(hlavně Kapr,Sweepové a Libor Janoušek). Do 4. kola to bylo v pohodě. V posledním kole jsem ve 2. kopci dostal asi 10m zásek, který jsem naštěstí dojel, ale věděl jsem už ,že do cíle to na žádný spurt nebude. V cíli 17. místo. Cíl byl dojet v hlavní skupině a to se povedlo,takže docela spokojenost.

jirus

No šrot. Zkoušel jsem se udržet v první grupě, ale neměl jsem na převody. Šmrldal jsem tam těch 42/12, ale nedalo se to. Tak jsem si vystoupil a počkal na druhou, tam už to nebyl problém, i když po rovinách a z kopce jsem celkem zařádal. Do kopců jsem stíhal dobře. Zavěr jsem chtěl zkoušet vyspurtovat a nebýt toho, že tam zapoměli odbočit z kostek doprava a vytlačili mě na chodník, tak bych byl ze skupiny první, takhle jsem toho prvního nestih. Spokojenost, zazávodil jsem si ve fakt vysokých tepech.

O JARNÍHO KRÁLE VRCHAŘŮ

Kolo-hnát – Můj první cyklistický závod

Dorážím na start. Zdá se, že pořadatelé příliš nevěří, že mě opět spatří. Zatím co ostatní dávají jako zálohu za čip drobný peníz, já musím dát do zástavy své auto. Krčím rameny, odevzdávám klíče od auta a dostávám čip. Na startu se řadím do zadních řad, nemám významných ambic. Závod je odstartován, na potvoru do strašného kopce. S vypětím všech sil se mi daří držet kontakt s předposledním závodníkem. Dojíždím na vrchol. Kontakt se mění v oční kontakt a pak se ztrácí úplně. 2 km. Došel mi dech 3 km. Dojíždím na první rozcestí. Bohužel jsem nedával pozor, když se říkalo, jak je trať značena. Po chvíli váhání se vydávám doprava. Vzápětí jsem dohnán doprovodným vozem a poslán doleva. 5-20 km Začínám makat. K první občerstvovací stanici dorážím jako první z celého pelotonu. Je to dáno především faktem, že byla vybudována po průjezdu předposledního závodníka, před mým příjezdem... 23 km Dojíždím k první rychlostní kontrole. Je mi vysvětleno, že kontrola již byla zrušena, neboť všichni dávno projeli.. 24 km Potkávám protijedoucí vedoucí jezdce (já, oni 52) 25-50 km Ukazuje se, že jsem měl věnovat více času studiu trati. Hodinu a půl se motám mezi Vinařicemi a Libušínem, ale nedaří se mi najít žádnou další kontrolu ni jiného závodníka. 53 km Dojíždím zpátky k občerstvovací stanici. Mám štěstí, ještě ji nezrušili, dokonce další rychlostní zkouška je v provozu. 67 kilometr = došly mi síly. Nekontrolovaně kličkuji. Vytlačuji protijedoucí nákladák ze silnice. 73 kilometr = došla mi voda. 74 kilometr = došly mi cigarety. 75+ Jsem zcela ztracen. Rudo před očima. Zapínám Google maps, navigaci a podle ní dojíždím zpět do Tuchoměřic. Na rozdíl od většiny závodníků přijíždím od severu, takže poslední měřený úsek projíždím v protisměru. Taky dobrý. Dojíždím do alternativního cíle na stadiónu. Překvapivě tam jsou ještě lidé. Navzdory nepřesvědčivému výkonu na trati, s přehledem vyhrávám nejprestižnější kategorii nad 130 kg. Auto mám 200 metrů. Kolo vedu...

Radim – O Jarního krále vrchařů (UAC) aneb nová doba cyklistických závodů

Druhý květnový svátek byla v kalendáři UAC na pořadu zajímavá akce s názvem O Jarního krále vrchařů. Nejednalo se o závod v klasickém slova smyslu, trasa se projížděla víceméně volným tempem, ale bylo na ní šest měřených úseků do kopce, tzv. rychlostních zkoušek (RZ), které se jely individuálně a pouze a jen součet časů ze všech těchto úseků dával výsledný čas závodníka. Trasa měřila nějakých cca 81 km a byla následující: Tuchoměřice - Okoř - Brandýsek (RZ1) – Pchery - Libušín RZ(2,3) – Smečno – Pchery - Knovíz (RZ4) - Zákolany (RZ5) - Satenice/Černý Vůl - (RZ6) - Tuchoměřice. Na startu se sešlo o něco méně lidí než jindy (68. ve všech kategoriích), startovali

všichni (mladší i starší balík) dohromady a hned v prvním tuchoměřickém kopci se to roztrhalo, ale bylo tak nějak jedno, protože před první RZ se to stejně sjelo do jedné fronty. Startovalo se v rozestupech kolikrát opravdu minimálních, prostě jak si kdo dokázal rychle odpípnout čip u startéra, tak mohl vyrazit, což v praxi kolikrát znamenalo pouze jednotky sekund. Na měřených úsecích tak bylo hlavně zpočátku poměrně živo a o motivaci v podobě dojížděných nebo naopak rychlejších soupeřů nebyla nouze. Většinu trasy jsem absolvoval ve skupině s jezci týmu DEXTER CYCLING, kteří měli pro mě optimální tempo na přejezdech mezi měřenými úseky a v nich mi pak dávali docela dobrou kouř, ale zároveň taky motivaci se trochu zmáčknot. Měřené úseky se mi jely po předchozím víkendovém tréninku v Krkonoších docela dobře, tepe v každém z nich zhruba stejně vysoko (191-193), takže pocitově bych snad byl i celkem spokojen, ale v porovnání se soupeři mi kolikrát už při jízdě bylo jasné, že to zas tak moc rychlé nebylo. Jinak se mi tato akce docela líbila, je to holt způsob pořádání závodů, na který si v současné době nepovolování klasických závodů ze strany příslušných úřadů budeme muset možná zvyknout i ve větší míře. Dvě kaňky ale z mého pohledu závod přece jen měl, i když ani za jednu organizátoři nemohou. Tou první byl docela silný déšť v úseku Pchery-Libušín, který mě moc optimisticky nenaladil a dva následující rychlostí úseky v Libušíně byly tímto dost ovlivněny, ale podle fotek zde přišlo i těm prvním, takže podmínky asi byly pro všechny stejné. Druhou skutečností, která mě nepotěšila, byl defekt při příjezdu do Zákolan, jel jsem na svém druhém kole, na kterém mám ještě pláště MICHELIN PRO 3 RACE s nájezdem 3 500 km a ty opět nezklamaly a když o něco šlo, tak zase defektovaly (jako už několikrát v minulosti), prostě klasika. Tipuji to na první ze železničních přejezdů na začátku Zákolan, ještěže na takovémto typu závodu to není až tak likvidační událost, už na skoro prázdném zadním kole jsem ještě dojel aspoň na start 5. RZ, kde jsem si od řidiče jednoho z doprovodných vozidel půjčil velkou pumpu, takže oprava byla nakonec docela rychlá a hlavně komfortní. Jediná výtká směrem k organizátorům tak zbývá na úsek Třebechovice-Saky-Pchery, kde byl vskutku strašidelný povrch. Volným tempem se dalo nebezpečí cvaknutí jakžtakž eliminovat, ale na silniční kolo to vhodný úsek zrovna nebyl a klidně bych to příště radši objel přes Vinařice. V cíli pak byl trochu problém s vyčtením mého čipu, záznam ze 4. RZ chyběl, ale naštěstí jsem si jednotlivé úseky měřil i na tepáku, s ostatními časy to víceméně sedělo, tak to rozhodčí vzali a stačilo jim to takto, jinak bych byl asi DNF. V celkovém pořadí žádný důvod k velké radosti - 49. místo z celkem 68 a 23. v kategorii B, ale tak body za to nějaké budou a pořadí lepší než se válet doma, no ne? Každopádně na místa přede mnou alespoň v kategorii bylo poměrně daleko, takže prostě taková ta moje současná výkonnost prostě asi je. Jinak tenhle typ závodu je podle mě ideální pro týmové pojetí, v přejezdech se jezdí v klidu na kecačku, a v erzetách, když se tým na startu zkoušky dokáže poskládat do několika málo sekund, tak je to pak mnohem větší zábava, než klasické časovky s třeba minutovými odstupy. Takže pro příště rozhodně doporučuju! Ještě se letos pojedou dva takovéto závody, nejdříve 21.6. v Novém Strašecí (náhrada za bohužel zrušený nebo přesněji nově nepovolený závod Strada Zdejcina) a pak ještě 14.9. z Hostivice do kopců na Křivoklátsku, tak doufám, že se tam s někým známým potkám, ať už z oddílu nebo s někým z místních, že Pepo? :-)

jeff

O jarního krále vrchařů. 6 časovek do kopce a mezi nimi přesun libovolnou rychlostí. V prvním kopci jsem myslel, že vyplivnu plíce, pak se to naštěstí srovnalo. Po 1/2 hodině nás chytla pěkná průtrž, která trvala až na 3 kopec. Potom už naštěstí slunce a teplo, takže jsme dokonce i uschli. Jeli jsme v sedmi lidech z našeho týmu, mezi úseky na kecačku a do kopců na doraz. Většinou jsem startoval po Milanovi, takže to byl takový můj magnet a orientační bod, díky kterému jsem závod parádně zajel. Nakonec z toho bylo 1. místo ve druhém balíku, takže absolutní spokojenost.

andre

Král vrchařů Tuchoměřice, jede se šest měřených úseků a mezi nimi jen takový přesun. Většinou jedeme s klukama společně. V kopcích se mi nejede špatně a kdyby bylo trochu tepleji a nemusel bych být tak navlečený tak by to bylo asi trochu lepší. Jel jsem tenhle typ závodu poprvé, tak příště to snad bude v kopcích rychlejší. Jarda vyhrál C balík, tak mu gratuluju a jezdí fakt pěkně a v kopcích obzvlášť.

skopec

Rozjetí+závod+vyjetí. Král vrchařů. Moc pěkné to bylo. Úkol který jsem si dal jsem splnil, takže spokojenost.

VM1

Nebejt přehánky v libušíně a 6x posekanej v kopci,tak to mohl být pěkněj trénink,většinu jsem objel s kapitánem,jo dobrý to bylo.

BĚLEČSKÉ OKRUHY

Čespa – Yin – Yang v Bělči

... celý týden si říkám, co mám změnit,abych viděl posun v závodech. Stále se motám kolem 10-tého místa v kategorii a přitom vím,že nejčastější má chyba je nezkušenost. V sobotu večer dopíjím třetí sklenku bílého na domácí popcorn party, jdu spát po jedenácté a jediný co vím, že konečně pojedu na jednici. Ráno potkávám Alfa, tak si vylejvám srdíčko. Na startu se stavím vedle Kolíkáče a šeptám si, drž se ho co to půjde. První brdek po startu leze Kolíkáč na špic, volím taktiku z Kouřimi a jdu před něj, přece jen jedu na jednici a nerad bych utržil nějaký šrám hned po startu. Pak se to několikrát zhoupne, hlava mi velí „krouži ve předu“ a nohy poslouchají, při sjezdu v serpentinách mi uklouzne přední kolo, sice to ustojím,ale pud sebezáchovy mi stahuje 4km/hod z tacháče. Očichávám první kolo a aniž bych se nadál jsem ve druhém, hlava je tam kde má a nohy také. Užívám si úsměvu míjícího kapra v pelotonu a rád se napíjím z gejzíru vody od jeho zadní ploutve, sleduji ho a opičím se, úchopy, kadenci a furt mi nějak nedochází, že se motám v prvním balíku a vlastně ani nesleduji, co se děje za mnou. V třetím kole za Bratronicemi mi druhé JÁ velí „si tu,to by mohlo cinkat,vyraž,ujed jim, sílu na to máš,ale co teď?“ dělám,že neslyším a poslouchám hlavu, která velí“zůstan,kde jsi a vnímej kapra“ poslušně jí poslouchám. Při sjezdu do Nižboru se jede velice opatrně,což natahuje cca 9člený balík na 150metrů, naštěstí v protikopci doskakují a připadám si,jak kulička, co odpinkla kapra z balíku. Ten nám ukazuje záda a nikdo se ani nesnaží ho atakovat. Srovnám dech, čtu soupeře a vystřelím za utrženým korálkem, po cca 800metrech samotky to vzdávám, nechám se doject a naopak zpomaluji, zbytek balíku poslouchá mé tempo a nikam se nežene, při sjezdu před Bělčí se taktizuje,nikdo nechce dopředu a já zde chybují, ujímám se špice stím, že nervozně očekávám atak,který se pokusím odvrát. Opak je pravdou.V závěrečným spurtu protínám pásku na krásném celkovém 4-tém místě, kde se otírám o vadnoucího jezdce přede mnou, bejt cíl o 20metrů dál,tak bych ho asi i dal. Zmatečně míjím koridor,do kterého se vzorně vracím. Následně prožívám něco,co bych přál Všem, brečím radostí, díky neustálému dešti se mi to ovšem daří maskovat a říkám si, jak je to vlastně lehké. Děkuji Vousáči, že si mně v lednu namotivoval do UACu.....a vlastně děkuji Všem co jste to dočetli až sem, bez Vás bych tu nebyl....Váš Čespa...

KARLOVY VARY-UNHOŠŤ

Radim – Karlovy Vary – Unhošť (UAC) aneb tradičně hodně rychlé svezení

V neděli 25.5.2014 se konal další ročník populárního silničního klání Karlovy Vary – Unhošť, stejně jako loni zařazeného do seriálu UAC. Tentokrát jsem na start dorazil o něco později a nezbyl už na mě čip, což zpočátku neznělo vůbec dobře, ale nakonec to v podstatě žádný vliv nemělo na jízdu ani na výsledek. Tak tedy rychle převléknout, popadnout kolo a hurá na start! Start byl přesunut z hlavní I/6 od golfového hřiště kousek za roh do obce Olšová Vrata, kde je sice silnice klidnější, ale také podstatně užší, takže ji cyklisté řadící se na start a projíždějící auta stačili po poměrně krátké chvíli totálně ucpat tak, že se nemohl hnout nikdo nikam a nervozita všech zúčastněných logicky stoupala. Pořadatelé pak odmávali start raději o něco dříve, jen aby se to už nějak vyřešilo. Jelikož jsem stál dost vinou svého pozdního příjezdu dosti vzadu a čelo nemělo slitování, tak mi po napojení na hlavní ještě hned u golfu naskočila docela pěkná díra. Rozjetý před závodem jsem nebyl ani metr, takže není zase tak divu, že ani na hranici poblití (191 bmp) se mi už zpátky dostat nepodařilo. Tak ale co, druhá skupina taky skupina (odhadem tak 35 lidí), docela to v ní taky jelo a zpočátku jsem byl rád, že tam vůbec jsem a na špici jsem se ani nepodíval. Na objížďce přes Bošov a Libkovice mi nahoře ještě

někdo nechtěně poslal vypadlou láhev přímo do jízdny stopy, ale o fous jsem ji minul a pak už je tu je pěkný padák dolů, který absolvuji na konci skupiny v podstatě stále na brzdách a přitom maximálka 74,20 km/h - zajímavé. V prvním větším kopci na Jesenickou křižovatku jsem pak celkem s potěšením zjistil, že by to jako i jelo a když se skupina dělila, tak už jsem byl v té správné části čili vpředu. Pak se to ještě trochu spojilo, ale víc jak 20 už nás asi nebylo, takže to už jsem se na špici občas i podíval a své si odpracoval. Řevničov pak rozdal karty poměrně spravedlivě, kdo na to neměl, tak už nahoře nebyl. Zůstalo nás tam vpředu tak 10 plus za obcí se ještě pár lidí dotáhlo. V Novém Strašecí jsme k sobě přibrali známou dvojici Hanku Doležalovou s Milanem Brandejsem z VARTA – TJ SOKOL KD, kteří zapomněli na konci I/6 sjet a vraceli se z protisměru v odstavném pruhu R6 (to jsem si ale nevsíml, říkal mi to Milan až v cíli). Rovinka na Tuchlovice byla poměrně neklidná, občas to už tady někdo zkoušel, ale nechápu, jak si mohl myslet, že tady v lehkém protivětru skupině odjede, to možná tak jedině Něža, ale ten tu s námi dnes nebyl a kdyby byl, tak určitě ne v této skupině. Debatuji o situaci s Milanem Brandejsem a říkám mu, že jako rozený nespurtér bych mohl něco zkusit na Valdeku – posledním stoupání před cílem, že to tady tak občas dělám, ale že ještě uvidím podle situace. Na výjezdu z Kamenných Žehrovic se před námi objeví skupinka asi 4 jezdců a dva jezdci ze SWEEP CYCLING z naší skupiny na to reagují nástupem a sami se dotahují dopředu, ale vzápětí na to doplatí – jich je jen pět, nás je víc. Při přejezdu přes R6 za Velkou Dobrou si Milan najíždí provokativně vedle mě a ptá se „Tak bude něco?“, protože stoupání do Valdeku už je na dohled, já jen pokrčím rameny a chvíli nic, ale pak se mi znenadání poskytne šance - po několikerém vystřídání na špici jsem zrovna na druhé pozici a právě vystřídavší jezdec na čele tak nějak divně spíš nejede, tak si stoupnu do pedálů a pošlu to přes něj, spíš teda jen tak propagačně, než že bych si od toho něco sliboval, chvíli si jedu takovou lehčí selekci, ale je mi jasný, že to odpáře asi jen ty opravdu hodně načatý kusy někde na konci skupiny. V tom se ale okolo přežene Milan, a to už má grády, skáču mu do háku, za mnou už cítím, jak se to někde trhá, předjíždíme zpátky lehce ty, co to zkoušeli v Žehrovičích a teď už mají dost, letíme přes ně a já jen v duchu doufám, že to vzadu odpáře co nejméně lidí do spurtu. V esíčku v Kyšicích se neudržím v těsném háku, Milan na mě ale kamarádsky čeká a společně se mnou se teda doskakuje ještě i několik dalších lidí, ale těch je jen pár proti původnímu počtu a hlavně asi je to taky bolelo, protože dopředu ani moc nikdo neleze, takže Milan dostává šanci si to znovu rozjet a nakonec spurt celé skupiny i vyhrává. Zaspurtovat holt umí na rozdíl ode mě, ale tentokrát se celkem daří i mě, držím se i ve spurtu stále tak nějak v popředí a asi bych mohl i o chlup rychleji, ale vědom si toho, že stejně nemám čip, se do žádných ostrých soubojů nepouštím a hlídám si v podstatě nejbližšího jezdce před sebou s tím, že mi to takto stačí a aspoň pak budu moci nahlásit časoměřičům, za kým jsem přesně dojel. Cílovou pásku tak protínám za startovním číslem 217 jako pátý ve skupině v čase 2:35:17h (průměr 38,64 km/h) a v podstatě jsem nakonec s výkonem i výsledkem celkem spokojen. V celkovém pořadí to nakonec stačilo na 68. místo absolutně (ze 162) a 19. místo v kat. B UAC (63 bodů – dobrý budou). Z vítězství v závodě se při neúčasti Václava Nežerky radoval jeho týmový kolega Petr Novák před rovněž svým týmovým kolegou Jiřím Doležalem (všichni LAWI – Autor Team) Nakonec to tedy všechno celkem klaplo, bez defektu, ve zdraví a s trochou toho správného závodního adrenalinu na závěr ... a tak to má být. Díky pořadatelům, že se jim tuto klasiku daří nadále držet i na rušné Karlovarce, a to a podpory Policie ČR, což mi připadá skoro z říše snů, když jiné závody na mnohem méně dopravně zatíženějších silnicích se ruší. Tak díky za to a příští rok, když to jen trochu půjde, tak jsem tu zase.

jeff

Karlovy Vary - Unhošť. Ráno jsem v těžké depresi, protože jsem v noci nespal ani minutu. Lehnul jsem si v půl jedny a do rána jsem prostě neusnul. Takovouhle noc jsem nezažil a doufám, že už nezažiju. Takže ráno do sebe peru kafe a za závod 3 gely a nějaké monodózy od Nutrendu. Ze začátku strašná únava, ale pak to časem ze mně spadlo. Závod to byl rychlý a měl jsem jednu z mála možností zazávodit si s prvním balíkem a klukama z týmu. Z týmu jsme se vpředu pohybovali s Milanem, Zbyňdou, Honzou, Frantou a Jirkou, takže jsme byli docela vidět. Milan to zkoušel ujet, ale nepovedlo se. Celý závod jsem netušil, že před námi jedou dvě dvojice v úniku. Jelo se rychle, takhle ve dvojce nejedíme, ale docela v pohodě. V kopcích jsem si to hlídal a ty se mi jely dobře. Po rovině jsem občas pěkně vlál. V Kamených Žehrovičích jsem dostal ukrutnou křeč do lýtky, nebýt vrcholu brdku, tak bych musel slézt. Pak to zkouším do velké Dobré úspěšně rozmasírovat a hned mi bere křeč do druhé nohy, našťastí byla menší a rychle odezněla. Pak už to bylo jen o tom, kdo se nebude bát jít do spurtu.

Na začátku Unhošť jsem trochu zaspal, ale pak jsem to docela dohnal v esíčkách před cílem. Celkem 13. místo, kategorii 4. JÓ, bylo to dneska pěkný a ještě jsem se brutálně spálil.

andre

Karlovy Vary - Unhošť : byl to pěkný a hlavně rychlý závod. V balíku s Jardou se mi jen tak nepoštěstí jet a to když dokonce veze dres vedoucího závodníka druhého balíku !! Dnes jsem se cítil docela v pohodě, tak jsem občas zkoušel odskočit s nadějí že odjedeme třeba v 5ti lidech, ale většinou jsme byli dva a to nás balík nechá jen vyvětrat a pak si nás v pohodě docvakne. Na 43km ztrácím bidon a musím šetřit s pitím, ale v balíku se ukáže solidarita ať týmová nebo i u soupeře a dostávám napít (díky Zbynd'o, Petře a Vitouši). Ke konci jedu na Vojtu, takže ho vezu za svým zadním kolem a dostávám ho tak skoro na špic balíku kde už tempo pro kapitána rozjíždí Lawi. Nakonec Vojta spurtuje na třetím místě v balíku, ve své kategorii je druhý !! . Po vyhlášení dostávám od Vojty odměnu za odvedenou práci, ...díky Vojto, příště to ještě vylepšíme !! Já dojíždím v hlavním balíku a celkově jsem na 20 místě.

jirkagzw

Na startu nevím moc co od sebe po minulém týdnu čekám, doufám v poklidnou jízdu a závěrečný špurt. Po startu nějaký nástupy, jedu v háku za tandemem z kterého mám vcelku respekt. Na 5km odjíždí Forest, když se blížíme nastupuju a dojíždím ho a jedeme spolu. Nohy pálí, dýchá se mi blbě, ale už jsem tu tak musím jet. Na Forestový 5min špice se vždy protočím tak minutu, dyl mě tam nenechá. Ve sjezdu v Bošově mě krásně nasála kolona na 91kmh. Ale za náma furt balík na necelou minutu. Pak se to zlomí a už je nevidíme. V háku proti větru se jede krásně, F jede perfektní tempo, v kopcích rozumně, že nemám problém. Ve Strašecí beru prémii, v závěru už volněji a v cíli F. 1. já druhéj. Fajn den, 3 věnce a vína, kluci nám balík pěkně zastavili, za náma byl tandem (něco jsem tam viděl) ale nikdy se nám moc nepřiblížil.

zahradnik

UAC - Karlovy Vary - Unhošť. Na startu 170 lidu a tak jedeme hned od startu ať nás není nebezpečně tolik. Po pár pokusech se daří odjet na 7 km Forestovi. Dojíždíme ho na kousek v jednom z brdků s Doly a dalšími třemi. Doly se pak zvedá a F dojíždí a jedou dál spolu. Já to odpojuji a zbytek skupiny držím zpátky až nás dojíždí balík. Jediný kdo má zájem pořádně jet je tandem, který na rovinách a ve sjezdech nebezpečně dojíždí čelní kluky v předu. V jednom ze sjezdů to nakonec vymyslíme a necháváme tandem odjet, sice s Prokym, ale ten je z C a nás výsledkově netrápí. Navíc to přináší výhodu, že díky tomu přestávají jet v balíku i kluci ze Sweepu. Pak jsem již jen čistokrevný domestik - hlídám vpředu, aby nikdo neodjel, sám moc netahám jen kontroluji ať je vše pohromadě. Ke konci ještě zkouším odjet, ale všichni už se hlídají. Od K. Žehrovic se pak ze špice už téměř nehnu a táhnu kluky do špurta až na metu nějaký 1 km do cíle, kde předávám štafetu, definitivně hynu a dojíždím do cíle za balíkem. Vyhrál F, druhý Doly, kapitán vyhrává balík - dnes dokonalá týmová spolupráce. Nohy byly dnes lepší než minule závody, tak snad to půjde pomalu nahoru.

kalic

Karlovy Vary Unhošť - balík jako kráva, takže se od začátku snažím být vpředu - nějaký ten nástup se tam objevil, nohy mě tahaj jak sviň, ale jen dobře, aspoň se to natáhlo...občas se parkuje - párkrát se propadám dozadu, ale tuším za Lubencem si to do jednoho brdku dávám jako sviň a mám co dělat, abych uvisel a bojím se Krušovic - takže pak hodně zepředu, ty vlny si najíždím už odspoda a někdy cedím až dozadu, v Krušovicích jsem snad poslední kdo uvisel první balík, za mnou to odpadlo - jinak celkově odjetej někdo z Lawi, takže nikdo moc nejede, ale že by mi to vadilo se říct nedáke konci nástupy, jedou se slušný lajny a já visím jen za oči, ale nedávám se a do cíle přijíždím s první skupinou....no v prvních km jsem si říkal kdy si asi vystoupím, ale křeče mě naštěstí nebraly a já super potrénoval 26. místo celkově / 9. kategorie

miratm

Karlovy Vary - Unhošť. V první polovině jedu asi v půlce balíku. Postupně se snažím být víc vpředu. Od Krušovic se začíná víc závodit. Do Řevničova se to natahuje a tvoří se skupinky, ale hned se to zase spojuje. Za Farmou se mi daří nástup a naštěstí mě nechávají jet, tak projíždím NS kousek

před balíkem. Potom zase v balíku. Na Slovanku si odpočinu a potom se začíná dost nastupovat. Když poodjíždí větší skupinka snažím se tam být, ale zase se to hned sjíždí. Jedu do 10 místa. Mezi Valdekem a Kyšicema špatně projíždím zatáčku a trochu se propadám. Před Unhoští se ještě dostávám do první půlky, ale do cíle jedu uprostřed skupiny a nemám to kudy objet, přitom jsem cítil, že můžu ještě trochu přidat. Celkově 21. a 6 v A (UAC 4.). Bylo to supr. Překvapilo mě, že mi comp ukázal 15 kcal/km. Tak málo nemívám ani na tréninku. Cestou dom jsem měl 19.

vm1

Lawi mašina šlapala perfektně, vyslali jsme foresta a dolyho, odchytili pár nástupů a ůniků, já si taky trochu zablbnul, ma konci jsme s klukama rozjeli kapitánovi trochu tempa a on vyhrál balík a mě to ještě dofouklo na bednu v B, Jááááá na bedně v rovinatém závodě 20 m za kapitánem-zááááátrak.

KRITERIUM BOHNICE

Radim – Bohnické silniční kritérium aneb kroužení bláznů v areálu léčebny

První červnovou sobotu byl v kalendáři UAC na programu závod s názvem Bohnické silniční kritérium a jak již název napovídá, jednalo se o typ závodu, kdy se krouží na relativně krátkém okruhu, přičemž každé několikáté kolo je pravidelně bodované a vítězí jezdec s největším počtem nasbíraných bodů nebo nejvyšším počtem kol (pokud se někomu podaří dojet ostatní o celé kolo). V podstatě tedy něco jako bodovačka na dráze, i když tady se jednalo o okruh přímo v areálu psychiatrické léčebny v Praze-Bohnicích. A protože loni se mi v léčebně docela líbilo (jako závodníkovi, nikoli jako pacientovi), vyrazil jsem po roce na tuto akci zase. Závodilo se na zajímavém 1,7 km dlouhém okruhu, start byl nahoře u hlavního pavilonu a začínalo se dlouhou a širokou rovinkou z kopce, sjezd pak pokračoval dvojitým esíčkem (pravá 90-levá skoro 180-pravá 90) po již docela úzkém parkovém chodníku, následovalo asi 250 m dlouhé a docela i prudké stoupání (pro mě tak na hraně 53-21) a končilo se lehce do tahu (1-2%) opět po dlouhé a široké rovince zpět do cíle. Každé třetí kolo bylo bodované a jelo se jich nakonec o něco méně než v propozicích uváděných 28, protože na startu v pravé poledne panovalo opravdu vražedné vedro a většina účastníků se dohodla na lehkém zkrácení závodu. Naštěstí většina okruhu je aspoň schovaná pod stromy, ale i tak jsem věděl, že se dvěma 0,7 l bidony to v tom vedru bude tak na hraně (a bylo). Po startu se prvních půl kola (sjezd) jelo za zaváděcím autem, takže docela pohoda, pak v kopci a na horní rovince se zrychlilo, to jsem tam ještě byl a gumoval se na ocase, ale ve druhém kole mě to již nemilosrdně poslalo z hlavního balíku ven a ani jsem se tomu moc nebránil. Zůstal jsem v takové pětičlenné skupince, ve které byl Milan Miller, David Flak, Milan Brandejs a jeden jezdec v dresu Alltraining a jelo se stále celkem rychle, navíc ten kopec všichni jezdili, jakoby tam nebyl, což mě jakožto vrchaře kolo co kolo docela překvapovalo, že mám problémy zrovna v kopci. Naopak sjezd a technický průjezd zatáčkami mi docela šel, tady jsem na ostatní jednoznačně získával řekl bych hlavně díky tomu, že v poslední pravé devadesátce jsem přes příčnou spáru jako jediný skákal, kdežto ostatní ji projížděli nebo si před ní dokonce i přibrzdňovali. Asi po dvou kolech jsme bohužel ztratili Milana Brandejse, se kterým jinak mohla určitě být ještě docela sranda (viz. letošní Vary-Unhošť) a někde ve 2/3 závodu nám odjel Milan Miller s dvojicí jezdců, která nás právě dojela okolo, takže jsme zůstali už jen ve třech. V tom krátkém výjezdu jsem však trpěl stále i po redukcí naší skupiny a postupem doby se to nijak nelepšilo, ačkoli jsem v to jinak celkem skálopevně doufal. Naopak docela mi šla ta horní rovinka do tahu, ve které jsem si většinou dojížděl ztrátu z kopce a když jsem někdy v kopci náhodou neztratil, tak jsem si tady i potahal čelo nebo se v klidu napil a bylo to společně se spodními zatáčkami rozhodně moje nejsilnější místo na okruhu. Zajímavé, takže možná nejsem až takový vrchař, jak jsem si myslel, na druhou stranu tady to spíš bylo o pár rychlých silných záběrech než o nějakém souvislém vrchařském tempu. Jinak od nejlepších jsme dostali obligátní 3 kola (stejně jako loni), ale bylo to vždy celkem zajímavé porovnání s naší amatérskou i paraolympijskou špičkou (Ježek). V posledním kole se jezdec v dresu Alltraining asi rozhodl, že nám stůj co stůj odjede a dojede si sám pro nějaké 15. místo, takže už do té první devadesátky to nakropil tak, že to bylo hodně na hraně, a to jenom proto, aby to v té následující stoosmdesátce regulérně položil na bok. Nevím, asi mám na to nějakou smůlu, ale v poslední době když někdo okolo mě při závodě celkem zbytečně lehne, tak má na sobě dres s nápisem Trénuj chytře... Každopádně nic hrozného se mu na první pohled nestalo, ze země hned vstává, tak

pokračujeme dál s Davidem Flakem už jen ve dvou. Jelikož ale vlastně ani nevím, jestli opravdu jedeme poslední kolo nebo budeme dojíždět všechna kola, co nám chybějí do plného počtu, tak se na pásku nijak nederu a dojíždím poslušně za zadním kolem Davida, který si toho dnes v naší skupince odpracoval určitě více než já, takže je to tak i spravedlivé. Stav hladiny v bidonech je v cíli na nule, ale žízni jsem netrpěl, pil jsem pravidelně každé 2 až tři kola a vyšlo to tak akorát (ještěže jsme si to před startem zkrátily). Jen v tom autě pak následně bylo celkem na chcípnutí. Nakonec z toho bylo při zisku nula bodů a ztráty tří kol na vítěze docela slušné 16. místo v balíku (z 27) a 13. v kat. B (z 18), což v přepočtu znamená zajímavých 69 bodů do klasifikace UAC, což za tu dřinu s průměrnými tepy 166 s maximálními 195 asi i stálo. V celkovém pořadí zvítězil Petr Novák (LAWI Author Team) před Jakubem Svobodou (Kolokrám Svijany) a naším paraolympionikem Jirkou Ježkem (DAS Team).

JEDOMĚLICKÉ OKRUHY

Čespa – Zkouška hněm

Večer si nastavuji budíka na sedmou stím, že bych konečně si rád vypil celou kávu aniž bych se opařil. Ze schodů do kuchyně mi je jasné, že dnes spurt do cíle se konat nebude a jedu se jen vyjet po včerejším KPŽ na Orlíku. Po posledních závodech, kde jsem se motal někdy i na špicích bych rád poznal lidi, které znám spíš z vyprávění a ze startovek. Po startu nastalo klasické trápení s nováčky a některými přichozími, hold jízda v balíku má i své pravidla. Kašlu na ně a jdu na špic, balík mně nechává sice vyvětrat, ale mám klid než se porovnaj. První kolo se jede rozumně až na sjezd za Mšecem, kde se jede a balík se natahuje. Druhé kolo jak by smet, až na kopec před Jedomělicema. V 10% stoupání se to začne natahovat a já zustávám zaklíněný za jezcem, který začíná odpadat, než se přes něj vyhrabu, chytám už díru a po boku Jardy Rendla se hecujem, že by byla škoda si balík nechat ujet. Točíme, ale asi málo, беру za to, strácím kolegu a vstříc nádeji se snažím docvaknout 50metrovou díru. Mám na to cca 1km, pak se to stočí na státovku do protivětru a to bych nedal. Na státovce mám 100metrovou díru já to vzdávám. Tapu si sám, stálo mně to dost sil a už ani nevím, jestli uvisím druhé balík. První, kdo mně sjíždí je Standa Hájek a sebou si přivezl Redbul ve stehnech. Hlásím, že jsem bez sil a jestli nebude lepší se nechat sjet balíkem, než se tady trápit v protivětru. Nereaguje a já se schovávám pod jeho křídla, jeho nekonečné špice neskutečně bolejí, ale visím. Do čtvrtého kola jsem kompletní a jde se na to. Po včerejších křečích jsem si loupnul magnezku a shován v balíku se nadechuji k závěrečné prověrce. V mezipauzách tady poznávám Svobodáka, Tachu, Jonáše, Vánu, Rendla, zlobivého Hovorku a další. Před závěrečným cílovým kopečkem se nervozitá zvedá, sní se zvedají někteří nabušenci, já zůstávám klidný a jedu si své po boku hlavního balíku. Kopec najíždím z třetího místa, a pak to přišlo, au a znovu au, mám společnost, víla si sedla na mě, vycvakávám z nášlapu, protahuji, skučím, zacvaknu a snažím se to rozhejbat, nacházím polohu ve které by to jelo a vracím se do hry. Proskakuji mezi vadnoucími korálky, až se zastavují za Vánou a nabírám sil do posledního spurtu, v něm ještě 10metru před cílem skáču přes Svobodu, kterej to nečekal a hned za cílem dává o sobě vědět. Kolíkáči promin, sved jsem to na tebe a morálku v klubu.

O LETNÍHO KRÁLE VRCHAŘŮ

Čespa – jupí čerte, jdi raději dál...

Ano, hmmm ano, vše začalo v sobotu velmi podařenou akcí. Na startu se setkávám se skalními šlapkami, pardon, zbytek byl na Rampovi... kde se na sebe usmějem a vyrazíme směr Křivoklád. Cestou nás zastavují divní lidé s krabičkami v ruce a posílají nás do kopce, to ovšem mně situaci a my přestáváme mluvit, no vlastně se ani nevidíme. Na vrcholku kopce rychlostí komety míjíme čtečku, abychom se zase poskládali a dokončili myšlenku. To vše se opakuje šestkrát. Před pátou erzetou a v cíli vyjídáme sponzora " místní pekárna" mnam, ještě teď mám mák mezi stoličkami, pak se posouvám a snažím se rozluštit výsledky, to i přes konzultaci s Diblem se mi nedaří a zamířím k další atrakci a to je stánek s tureckou kávou. Rozebírám rébus s časomírou a do toho přichází Diablu, poprosím ho, aby mi řekl číslo, kterému rozumím, zaznělo dvě, ha... konečně, na to mi prsty v počtech stačili a setrvávám k vyhlášení. Ano, ano do ruky dostávám dna energy drinky a valím domu, abych se tu zítra o pár kilometrů jinde ukázal znovu. V neděli na peklu je účast slabší " já + pistacio" stavím se

na startovní rošt s myšlenkou "není co stratiť" a vyřázím. Držím se zdárně prvního balíku až do nájezdu do posledního kola, kde na horizontu za Křivokládem zaostávám cca 100m, no nic kouknu vedle sebe a je tu např. Jarda Rendl, Jonáš.. a další, říkám si, kurna, co tu vlastně dělám, asi sen. Takle s menšími kryzemi to doválčím až před Křivokládské kostky, v posledních kilometrech cejtím tuhost lýtek a jelikož mi šlo o prd, tak ani neotevírám ampulku Mg a přijímám, že i když na kostky vjíždím z druhého fleku, tak se stejně budu propadat. Díky kazetě 11-25 mi to vubec nevadí, ono s kadencí 55 se spurtovat nedá..... a i tak do cíle dojíždím na krásném 9-tém UAC místě. Super.

jeff

Závod se startem a cílem v mém bydlišti Novém Strašecí. Závod byl rozdělen na 2 jednotlivé závody. První se skládal ze šesti jednotlivých časovek do kopců na Křivoklátsku a vítěz vyhrál závod o Letního vrchaře. Druhý závod byl do poháru UAC, který obsahoval první dva kopce závodu o Letního vrchaře. Náš tým se skoro celý zúčastnil pouze závodu na 2 kopce, protože zítra nás čeka těžký závod na Křivoklátském pekle. Celkově jsem dojel na 5. místě a v druhém balíku nad 40. let jsem vyhrál. Parádní výsledek jsem zajel také díky týmovému parťáku Milanovi, protože vždy startoval přede mnou a byl vztyčný bod, který jsem se snažil dojet.

andre

Letní vrchař N: Strašecí : zapomněl jsem si tachometr tak je jen odhad podle Jardy, tak první kopec hrůza, nohy úplně tuhé i když jsem se snažil rozjet tak to moc nešlo, to už druhý kopec byl o něco lepší. Vždy jsem startoval před Jardou aby mě musel dojíždět a vyplatilo se to protože vyhrál !! Já jsem si objel to na co mám, což není zrovna moc

miratm

Letní Vrchař. Start v NS od fotbalového hřiště. První RZ z myšiny docela dobrá. Druhá z Městcečka na Bukovou nic moc. Nakonec pak pokračuji a objíždím to celé a celé celkem rychle. Bylo to dobré.

vm1

2 časovky do vrchu na doraz, jinak s majklem a dolym kecačka na pohodu, interní souboj s blechou majklem jsem prohrál o 2s, na to že vezu o 13kg víc a startoval hned za mnou, tak dobrý, zima jak v rusku.

ČESKÁ LÍPA – ČASOVKA DRUŽSTEV

HonzaB – Jízda v utrženém vagóně

Na tenhle závod jsem se těšil jako malej kluk na Vánoce. Cyklistika je v podstatě individuální sport a krásná sama o sobě, ale pokud se do ní přidá poctivá spolupráce v týmu, tak jde o dimenzi silnější zážitků. Trochu jsem si toho užil na Unhošť-Karlovy Vary a tak Kaprovo pozvání na časovku čtyřčlenných týmů bylo pro mně nemožný odmítnout. Z obrovského zástupu členů VŠ nás mohlo jen 7 + Astral, který však na potvoru nejede v háku a tak nás doplnil výborný Michal Somr z Lawi. Mým cílem bylo neposrat to ostatním. Výsledky z předchozích časovek říkají, že Kapr a Michal jsou jasně lepší a Čespa přibližně stejně, ale ten se za poslední měsíc drápáním na bedny v závodech všech typů a tratí asi zase zlepšil, takže počítám, že budu nejslabším článkem řetězu. Už při rozjetí Kapr ukazuje, jak se jezdí časovky - na rovince za to vezme, že nejsem asi 500m schopnej zacelit 1m velkou díru než to v slzách vzdám. Aby se podobné nepříjemnosti neopakovaly, tak se jasně domlouváme, jak si dávat pozor, jak střídat a jak zařvat, když se formace začne rozpadat. Taktická příprava je bohatší než před fotbalovým zápasem v okresním přeboru. S taktikou problém nemám, ale o nohám tolik nevěřím a tak když Kapr navrhuje, že prvních pár kiláků odtáhne, tak ochotně souhlasím. Těsně po vypuštění Skupiny A se řadíme na start. Jako před každou letos odjetou časovkou se mi chce ukrutně na velkou, ale 30s před výstřelem holt musím najít jiné než to nejsnazší řešení - tj. zatnu... pěť. Prvním 5km se jede do mírného stoupání a tempo podle velkého plánu určuje Kapr. Pro mně jasně nejtěžší část závodu. Rychlost téměř neklesá pod 45km/h a i v těsném háku mám problém se udržet. Naštěstí se nohy trochu seberou, navíc kluci jedou opravdu citlivě a je z nich cítit, že tam nikoho nenechaj, takže už nemám takovou hrůzu z předčasného konce, kterej mi asi lehce hrozil. Asi 8min po startu

dojíždíme Skupinu a po dalších cca 10min další družstvo. Okolo všech se proženeme jako raketa. Zaslechnu nějaký povzbuzující hlasy, ale připadám si jako cestující v utrženém vagóně - v cílové stanici asi budu včas a všichni mi mávají, ale mám pocit, že to nedopadne dobře - rychlost je podezřele vysoká. Od půlky závodu se s tempem už docela srovnávám a tak drže pomejšším na to, že bych dal delší než 5s dlouhé špice. Ovšem Michal jedoucí předemnou je tam vždycky trochu dýl, na což démon Kapr zareaguje tak, že se z předposlední pozice posune s Čespou před nás - v tom okamžiku mě myšlenky na špic rychle přecházejí a jsem rád, že držím stabilní hák. Posledních 8km se jede proti silnému větru v němž Kapr drží nemilosrdných 45km/h zatímco my ostatní jsme rádi za 40km/h. Když Kapr odstírá, tak nás všechny začne z posledního fleka hecovat nebo řve "To je žrádlo" - přesně nevím - ale všechno to znělo tak nějak optimisticko-orgasmicky. Na jedné straně mě povzbudilo a na druhou vyloženě vyděsilo, jelikož jsem nemoh pobrat, jak Kapr může ještě výskat rozkoši, když já nemůžu ani mrkat, jak sem si dávám. Jakmile projedeme cílem mám neodbytný transcendentální pocit, že jsme vyhráli, což se později k překvapení ostatních kluků (nikoliv mému) potvrzuje. Vítězství je hezká věc, avšak příliš jsem k němu svým výkonem nepřispěl - spíš jsem to jen ostatním nepodělal tolik, abychom dopadli hůř. Kromě průravý blištivý sošky si z Český Lípy odvážím hromadu parádních zážitků. Zmáčknu jsem se pro tým asi mnohem víc než bych dokázal sám a z ostatních jsem cítil to samé. Kluci, jel sem to vlastně pro vás a bylo mi ctí, že jsem mohl být členem super týmu - a tím "super" nemyslím pouze vaše sportovní výkony. Dopřede... sepisuju to dýl, než jsem to jel... no, byla to divoká jízda.

LENORA MČR SAC ČASOVKA

Čespa – učit se, učit se a učit se

.....jak zjišťuji,tak každý závod je pro mně samé překvapení. V sobotu ráno vyrážím směr Šumava s kolem,stanem a rybařinou. Na start a prezentaci přijíždím s rozumným předstihem a tak lážo-plážo se z maskáčů teleportuji do cyklistického. Prohazu pár úsměvů a sleduji,co se děje. Jako první co mi padne do oka je Kapr a rozborka-zborka zadní kazety. Pak jsou tu i takoví,co odkládaj kozu a berou na časovku silničku. No nic, jedu se project na okruh. První sjezd je smrtelný, pak rychlý úsek,parkrád se to zhoupne a nakonec tři stoupáky ve tvaru homole. Díky aukru jsem sehnal kazetu 12-26 a i ta tu byla málo. Při přesunu ke startu,kteřej byl mimo cíl se zastavuji ve "smrtném sjezdu a koukám,jak nakládaj Juniara z Litvínova do sanitky,au. 3-2-1 start, z kopečka se mi jede luxusně,v brdkách nasazuji gel a když ho odhazuji, pocákám sebe i kolo a to bych nebyl já, aby nezapomněl ,že jedu časovku a začal jsem za jízdy čistit rám, asi jsem neco stratil, ale pokračovat dál s pocitem pobl.... kola jsem prostě nemohl. První homoli dávám na 39-26 a místo,abych v přejezdu k další osmitisícovce přidal,tak zvolnuji a nabírám dech. Další kopec za mnou a už jen sjezd a poslední horolezecká stěna. Do cíle dojíždím s pocitem vítěze, nebot ta trat byla fakt těžká a každej,kdo dojel byl vítěz. V cíli 12tý v kategorii,ale v UAC drugej flek po Kaprovi. Odjíždím k místnímu rybníku, nahazuji pruty a zdolávám během hodiny tři 10cm ryby, pak mně vyháněj komáři, balím a přesunuji se do kempu. Stan jsem si postavil trochu z kopce a tak celou noc si hraju na housenku, nebot mi spacák klouže po karimatce, na druhy den si jen přeju doject a do třetího kola všechny kopce dávat ze sedla.....

LENORA MČR SAC SILNICE

Čespa – rekreace na MČR

..... tak po housenkovém prospaní ve stanu vstávám, uvařím si kávu a vyrážím směr start na MČR. Cestou se děším prvního sjezdu a jsem smířen tím,že se do předu nepoženu a pojedu to na bezpečnost. Naštěstí na startu slyším pořadatele, který nasadil zaváděcí motocykl a ostrý start začíná až v údolí. Zde se snažím pohybovat kolem čela, což se mi daří až do průjezdu vesnicí,kde bylo zužení do výjezdu, když v něm dostávám bodíček od Ježka a abych nepřetrh pásku jdu na brzy a propadnu se. Na horizontu nastává dělení a já nejsem shopen z balíku atakovat první grupu a zůstávám ve druhém 7.členém balíku.Cílový průjezd beru z 2.balíku jako první,což se mi daří zopakovat až do 4.tého kola z 5-ti. Ve čtvrtém kole lovím z kapsičky poslední bonbonek od Kapra a tak nešikovně,že si vyhadzuji ampulku z magnezky. Jde se do posledního kola. Zde nastává situace, kdy ve sjezdu nabírá rychlost

jeden Swepák a začíná odjíždět, nevěnuji tomu pozornost a říkám si, že je to šilený jít do úniku na posledních cca 7km, jenže balík se zvedá a začínáme stíhat. Což se stává usudný a nastává dělení, odpá jeden, druhý a nakonec i já zvolnuji a snažím si pošetrřit nějaké ty síly do závěrečných horolezských stěn. Dvě jsou zdolány a nastává sjezd, před třetí stěnou, kde jsem včera na časovce překonal rychlost 81km/hod, přibrzduji na padesát do zatáčky a otáčím se pro kontrolu pozice. Najednou šklub do řídítek a ejhle, opouštím asfalt a balancuji na hraně škarpy a asfaltu. Začíná boj o přežití, 4cm hrana asfaltu mně nechce pustit zpět já nabírám trávu. Nakonec se štěstíčko přiklonilo na mou stranu a nad škarpu vyhrávám. Ještě si se mnou zašprýmuje přehazovačka, která pod nánosem nasekané trávy není schopna udržet rychlost a až po několikátém přežveknutí řetěz zapadá a osamocen se ztrátou 50metru vjíždím do cílové pásy. Jsem nad míru spokojen, teprve teď si uvědomuji, že to nebyl UAC víkend, ale mistrák, kde přálo krásné počasí, poznal jsem mnoho nových zkušeností a vlasně i umístění bylo v přepočtu do UAC luxusní--V časovce 1. Kapr a já hned za ním... v silničce jsem v UAC tuším 5tý a kdybych nebyl laxní, tak síla byla i na třetí flek, který si zasloužil Standa Vohník .UAC pařadí 1.Janoušek, 2.Krátký,3.Vohník,4. Dix, 5.čespa,6.Tichý Jonáš.....

KOLEM POSÁZAVÍ

Mirek – Posázaví nezklamalo

UAC Kolem Posázaví- ráno jsem mrtvej, v autě usínám a při závodě to nebylo jiný. Kopec po startu ještě nějak přežívám, ale jede se mi blbě, furt tam plandám vzadu. Pomalu se nejede, rovinka to taky není a bere to dost sil. Po sjezdu z Nechyby samozřejmě tak kilák lepím díru na balík, dál na Talmberk je to nepatrně do kopce a tuším, že se blíží konec. V Talmberku na 19.km za to vepředu bere Janoušek a já se pakuju pryč. Mám dost. Do Ledečka sám, pak mě dojíždí Tácha a Myšák, ale na konci kopce z Ledečka stejně odpadám. Naštěstí se blíží další skupinka a tý už se trošku odpočatý chytám. Pak ještě dojíždíme Myšáka s Táchou a je nás osm. Kopce jedu docela na hraně, ale vždycky celkem vepředu, Tempo je svižné a ve vedru dost trpím, začátek kostek v Ratajích už mám nohy tuhé, ale malou díru se mi ještě daří zalepit. Skupina se ale na konci kopce rozpadá, pak všichni jedou pár kilometrů šrot, než se to sjíždí dohromady. Pak už výraznější kopec nečekám, ale ještě se jede Nechyba, s tím jsem nepočítal. Pořád jsem schopnej střídat, rovinky okolo Vlkančic si svoje odpracuju, ale brdek po kostkách ve Skalici se propadám a tuším, že v cílovém kopci rozhodně zářit nebudu. Taky že jo, hned na začátku chytám díru, ztráta se pořád zvětšuje a pak už na to kašlu. Do Ondřejova se nějak doplazím, Kapr už je u auta, tak od něj vyžebrám asi 0,2 l vody v bidonu, co měl v autě, voda mám tak 50°C, ale to je mi fuk, alespoň něco a pokračuju na hvězdárnu do cíle. Od čela naší skupiny jsem v posledním kopci nakoupil tak pět minut. Zlikvidovanej jsem slušně, vedro nesnáším a dva bidony byly málo. Nakonec to nebylo špatný, jel jsem to havně jako rozjetí před Krušnootnem, tréninkový účel splněn. Pořadatelům pochvala, trať pěkná, nekroužili jsme několikrát stejný okruh, jak je poslední dobou zvykem, zajištění křižovtek perfektní, Posázaví nezklamalo, moc pěkný kraj

ŽELEZNÝ DĚDEK

Radim – Železný dědek (UAC) aneb poslední kopec musíš napálit

Po roce jsem letos (24.8.2014) opět zavítal na závod Železný dědek (pořádá ČESYK), který jsem jel loni poprvé a který se mi ihned zapsal tak nějak pod kůži zejména svojí nevšední atmosférou na trati, protože jednotlivé průjezdné obce zde mezi soutěží o titul nejlepších fanoušků a je to kolikrát opravdu pěkný nářez, který se jinde hned tak nezažije ani v nejvyšší fotbalové lize, natož pak na amatérských silničních závodech. K tomu perfektní a příjemné zázemí, čipová technologie měření času, průjezdný bufet v každém kole, moderování průběhu závodu v přímém přenosu a mnohé další. Většina dospělých kategorií jede čtyři 25 km okruhy v pahorkatině severozápadně od Benešova a kromě asi pětikilometrového úseku okolo Benešova si na něm jezdci moc neodpočinou, neb je to stále nahoru dolů. Nejedná se sice o žádné extra těžké stojky, ale síly zde ubývají docela rychle a soupeři se také s nikým nemazlí, což ještě umocňuje fakt, že zde startuje celé pole najednou (mladý a starší balík). Na místě jsem sice byl o dost dříve než loni, ale i tak bylo už docela pozdě. Lidí sem jezdí totiž opravdu hodně, takže už se těžko hledalo volné místo na parkování (nakonec až za JZD v poli), na prezentaci

pak bylo docela daleko a najednou už se to řadilo do startovního koridoru a já se ještě musel aspoň trochu rozjet, odlehčit a na startu jsem tak stál docela vzadu. Po startu se hned najíždí do táhlého asi 5 km dlouhého kopce na Kozmice, kde se mnohokrát mění sklon a je to takový docela zrádný kopec zvláště takhle po startu, kdy se to láme. Jak startuji zezadu, tak ani nemám ambice zkoušet dojet čelo závodu, prostě si jen koukám hlídat nějakou slušnou skupinku. Zpočátku jedu s Hankou Doležalovou, ale pak ji nechávám někde za sebou a nakonec končím ve skupince zhruba 20 lidí, kde vlastně ani nikoho pořádně neznám, je tu pár mladších jezdců, ale většina je spíše ze staršího balíku (Liška z CKKV, Tůma z TJ VARTA Sokol KD). První kolo tradičně docela trpím spíše na konci skupiny a kolikrát si pěkně zaskáču na gumě, ve druhém kole už je to o něco lepší a začínám věřit, že by mi to dnes už ujet asi nemělo. Ve třetím kole za Kozmicemi mě pak najednou kdosi zdraví a on to světe div se starý známý harcovník Míra Zbuzek z CK Záluží, se kterým už jsme se něco společně najezdili. Ani nevím, kde se tu tak najednou vzal, nejprve si myslím, že nás dojel s nějakou skupinkou zezadu, ale říká, že jsme naopak dojeli my jeho, akorát jak jsem byl schovaný před bočním větrem někde u středu silnice, tak jsem si toho vůbec nevšiml. No každopádně jsem moc rád, že tu mám konečně někoho známého a po chvilce Mírovi navrhuji, že v posledním kole bychom mohli něco zkusit, protože spurteři nejsme ani jeden a ve skupině 20 lidí by na nás zbyla spíše místa někde na konci, ale moc se na to v tuto chvíli netváří. Samostatnou kapitolou, která také stojí za zmínku, je dnes počasí. Ráno před odjezdem přšelo, před startem svítilo sluníčko, pak se zatáhlo, nejprve párkrát zakrápalo, při průjezdu do třetího kola nás to v cílových v Soběhrdech už trochu opláchl, pak nahoře zase zasvítilo sluníčko, aby nás to krátce na to před Benešovem zase osprchovalo a v posledním kole nás okolo Kozmic lízl takový velký černý mrak, ze kterého jsme už zmoknout nestihli, ale silnici nám nakropil velmi solidně, takže se vzájemně docela ocákáváme. No a pak zase sluníčko a těsně po dojezdu liják, prostě takové trochu aprílové počasí. K tomu ještě velmi silný a citelný jihozápadní vítr, na který bylo dobré ve skupině nějak pozičně reagovat, zvláště když trasa tvoří vlastně trojúhelník, ale po hříchu jsem pozoroval, že ne každý věděl co a jak, takže střídání i jízda v háku občas vážla a kdekdo se i celkem zbytečně větral, aniž by musel, ale tak celkem to ještě docela šlo a je fakt, že na špici jsem se protočil jenom párkrát, takže si asi ani nemůžu moc stěžovat. Jinak tepy mi dnes chodí docela pěkně, rychle reagují na změnu zátěže a v kopcích se drží docela vysoko, takže začínám pomalu sprádat plány do posledního kola, ve kterém se kopce už nejedou očividně tak dravě, jako na počátku. Na některých soupeřích už je přece jen trochu znát únava, kdežto já i podle těch tepů cítím, že jsem ty kopce schopen jet víceméně podobně jako na začátku, což mi dává docela dobré vyhlídky na dojezd do cíle, který je nahoře na kopci, který je docela dlouhý (cca 2,5 km), ale není až tak prudký a dá se v něm udržet relativně dobré konstantní tempo. A jelikož na rozdíl od předchozích kol se do něj dole najíždí více než rozvážně, není na co čekat. Vyjedu si na nějakou pátou pozici a když se stále nic zvláštního ohledně tempa neděje, šlápnu do toho trochu víc a jdu do toho. Zezadu sice zaslechnu něco ve smyslu „Celou dobu se jen veze...“, ale to není až tak úplně pravda, na čele jsem taky párkrát byl, i když určitě ne tak často, jako jiní. Spíš mě udivuje, že mě nechávají tak relativně snadno odjet, když přitom všichni vědí, že nahoře už je cíl, za zadním kolem se mi drží jenom jeden a pak už je tam docela znatelná mezera. Prvních 500 m se nekoukám nalevo napravo a jedu časovku do kopce, pak už spíš jen údržbu tempa, protože síly samozřejmě docházejí a teprve v poslední zatáčce pod Soběhrdy si trochu povyjedu, abych se podíval, kdo je to tu se mnou a on to Míra! Tak vida, to bylo řečí, že se mnou nepojede, ale samozřejmě si mě ujet nenechal a navíc jde okamžitě dopředu a ještě potáhne tempo, takže i v háku za ním se z toho pro mě opět stává časovka do vrchu. Občas se otáčím dozadu, ale tam vidím jen stále větší mezera možná už i přes 200 m, takže to si už říkám, že by mělo vyjít. Míra však stále jede jako lokomotiva a navíc v posledním přizvednutí kopce do vesnice spatříme před sebou dva osamocené jezdce (nikoli dvojčku jako jsme my, protože tihle jedou odtrženě kousek od sebe), takže Míra nepolevuje a jede stále konstantní tempo, které teď na prudším sklonu už ale nejsem schopen akceptovat, takže mi trochu, ale celkem podstatně odjíždí. Ze společného spurtu tedy opět nic nebude (stejně jako na Rampovi), ale budu se těšit někdy příště. Dneska mě to ale ani nějak nemrzí, v tom samotném závěru už jsem na to neměl, ale zase jsem svojí aktivitou vyprovokoval ten pro nás rozhodující únik, který pro nás znamenal odhadem aspoň tak 17 míst k dobru, a to se počítá. Jako satisfakci aspoň ještě kousek před páskou předjíždím jednoho z té dvojčky před námi, sice v posledních 150 m na trochu rovnější pasáži ještě zkouší roztočit svoje vysoké ráfky, ale už to nestihne. Jak dopadl Míra s tím druhým jezdcem nemám tušení, ale myslím, že ten si to už pohlídal. Každopádně dojezd se nám tentokrát docela povedl, tak se v cíli s Mírou poplácáváme po ramenou a

koukáme, jak jsme dopadli časově, protože ještě dole v Bedřči jsem se koukal naposledy na stopky a říkal si, že když se vejdem pod tři hodiny, tak to bude velký štěstí (loni 2:56:13 h, ale letos se i vítěz zhoršil skoro o dvě minuty, takže je asi logický, že já skoro o čtyři). No a v cíli mně stopky ukazují 2:59:59 a Mírovi 3:00:01, takže jsme opravdu zvědaví na oficiální časomíru, jak to vlastně dopadlo, ale nebudu dlouho napínat, dopadlo to nakonec dobře – já 2:59:58,1 a Míra ještě o 2 s lépe, což dělá průměr 33,3 km/h. V celkovém pořadí UAC z toho nakonec bylo 53. místo z 97 (v mojí kategorii B pak 29. z 39), takže poslední dobou tradičně lehce druhá půlka, v absolutním pořadí všech účastníků už to vypadá o něco málo lépe – 112. místo z 232, ale samozřejmě mohlo to být i lepší, skončili před mnou i soupeři, se kterými bych asi měl být schopen jet. Z vítězství se tentokrát radoval loni druhý Václav Nežerka (LAWI - Author Teamu) v čase 2:31:16,38 h (průměr 39,7 km/h) s těsným náskokem před svým týmovým kolegou Petrem Zahrádkou a třetím Danielem Veselým z týmu CK Kolokrámsvíjany. Celkově vzato s výsledkem asi docela spokojenost, lepší už to s přibývajícím věkem s mladšími soupeři ve stejné kategorii asi nebude a člověk musí být rád i za dílčí úspěchy třeba v podobě toho zvládnutého dojezdu. A navíc na tento závod se nejezdí až tak pro výsledky, ty jsou jen pro pár vyvolených, ale zejména kvůli jeho rodinné atmosféře a mohutné divácké podpoře na trati, o které se jiným závodům ani nezdá. O tom mimo jiné svědčí i celkových 232 účastníků, což už je číslo obvyklé spíše pro maraton než pro lokální závod. A jestliže tolik lidí má důvod se sem rok co rok vracet, tak v tom prostě už musí něco být!

O PODZIMNÍHO KRÁLE VRCHAŘŮ

Palkac – Moje první bedna

Nabuzen myšlenkou, že už v září mám na kole najeto přes 2000 km a tím jsem překročil objem celého loňského roku, začal jsem si pohrávat s nápadem, zúčastnit se Podzimního vrchaře. Jednu chvíli jsem začal uvažovat i o tom, že si to dám celé, společně s ostatními, ale když Diablo nabídl, ať si zorganizují nějakou kratší trasu, rád jsem na to přistoupil. Idea byla udělat kratší trasu, užít si to a pěkně se s kamarády v klidu projet a cestou si pokecat. Během týdne se mi na mail ozvalo asi 5 zájemců o trasu, někteří Kamarádi slíbili účast na 80% a tak jsem se těšil. Pak to začalo: Kolohnát si raději nechal vyrvat 3 zuby a nasadit antibiotika aby nemusel jet. Nepřítomnost Kolohnáta mě mrzela nejvíce, je to přece jen stejná váhová kategorie. V neděli ráno přšelo, jen se lilo Předpověď počasí naznačovala, že se počasí během dne nezlepší. To vše na mne působilo tak, že jsem to chtěl v neděli ráno také zabalit. Naštěstí mě žena povzbuzovala, abych jel a za její větu „Tak nikam nejezdí a můžeš se celý den starat o kluky“ jsem ji vděčný. Prostě, již po deváté hodině jsem stál u registrace a hrdě jsem uvedl kategorii fitness. Pak jsem již jen odevzdal občanku a čekal na další účastníky mé kategorie. Žádní Kamarádi nedorazili. Když ani ve ¼ nikdo nedorazil (start fitness jízdy měl být o půl) rozhodl jsem se vyrazit vstříc 4 kopcům na trati sám. Pak již šlo vše, jak jsem očekával. Na první úsek jsem dorazil dříve, než se čekalo a tak jsem měl dost času pomoci obsluze s přípravou stojanu, zprovozněním všech zařízení a jen jsme čekali na ředitele závodu, aby nám to pochválil a odstartoval. Diablo přijel, zhrozil se, že jsme zprovoznili něco, co závod ukončuje a tak jsem vlastně zachránil celý závod. V průběhu kopce mě začali předjíždět první závodníci a to rychlostí takovou, že jsem se neměl šanci nikoho chytit. Bylo mi jasné, že můj plán – Nebýt alespoň na jednom kopci poslední – bere již na první erzetě za své. Když jsem nahoře konečně přišel k sobě a pokračoval jsem v kurzu a stalo se zo, na co jsem se celou dobu těšil. Dojeli mě kamarádi cyklisti a světe div se, hned mi neujeli a mohl jsem si s klukama chvíli pokecat. Ve Zbečně jsme se rozdělili. Všichni pokračovali na Křivoklát, já to bral hned na Pětikopec. Ten mi jasně ukázal, že žádný vrchař nejsem. Následovalo občerstvení a sjezd do Nižbora. Další kopec už mi žádné zrcadlo nastavovat nemusel a povzbuzování Diabla těsně před cílem bylo naprosto zbytečné, kde nic není, ani smrt nebere. Norové předpovídali, že začne pršet v 13:00 a sekli se. Začalo v 12:41, takže po předposledním úseku jsem vytáhl pláštěnku a jako mokrá slepice pokračoval dál. Před startem posledního úseku se mě obsluha ptala, jestli chci chvíli počkat a rozehrát se, čemuž jsem ale nerozuměl a poklidným tempem pokračoval dál. Naštěstí jsem se dostal do míst, které už znám a vidina cíle v pivovaru mi dodala tolik sil, že jsem to dojel. V cíli mě čekalo překvapení. Byl jsem vyhlášen vítězem kategorie Fitness. (byl jsem jediným účastníkem). Dále jsem pak zjistil, že v jednom kopci jsem opravdu nebyl poslední a skoro ve všech jsem prohrál celkem těsně. (co je to 10 sekund na 10 minutách) To mi určuje cíle do budoucna. Na příštím Vrchaři nebudu

poslední ani na jednom kopci. Za 10 let vyhraju kategorii a za 30 let porazím Nežerku. Sportu zdar a cyklistice zvlášť

Radim – O podzimního krále vrchařů (UAC) aneb souboje v křivoklátské mlze

V neděli 14.9.2014 se jel další díl z Diablový dílny pro všechny, kdo mají rádi intervaly v kopcích – po jarním a letním vrchaři se tentokrát jelo z Hostivice a závod se jmenoval O podzimního krále vrchařů - Memoriál Mirka Zbuzka (o tragické nehodě mého velkého kamarády Míry už jsem psal minule a pořadatelé nejbližšího UACovského závodu z oddílu Vinohradské šlapky na tu ránu z čistého nebe zareagovali tím asi nejpřirozenějším způsobem a přidali Mirkovo jméno do názvu závodu jako jeho memoriál). Jedná se o nový typ závodu, kdy se určená trasa se projíždí víceméně volným tempem na pohodu, ale je na ní šest měřených úseků do kopce, tzv. rychlostních zkoušek (RZ), které se jedou naopak na krev (nebo jak kdo chce) a součet časů z těchto „erzet“ pak dává výsledný čas závodníka. Trasa měřila nějakých 90 km a zavedla závodníky do nádherného Křivoklátska hned se čtyřmi těžkými výjezdy od Berounky: Hostivice - Sobín - Břve - Červený Újezd- Unhošť - Poteplí - RZ1 - Běleč - Zbečno - RZ2 - Píska -Křivolát - Roztoky - RZ3 - Leontýn - Zbečno - RZ4 - Leontýn - Nižbor - RZ5 - Chýňava - Podkozí - RZ6 - Svárov - Chýně - celkem 90 km, 1500 výškových metrů a 6 měřených úseků do vrchu. Téměř celou trasu jsem objel s kolegy z oddílu TJ Sokol Králův Dvůr – Hankou Doležalovou a Milanem Brandejsem a musím říci, že i když se mi zpočátku do toho počasí ráno vůbec nechtělo, tak díky jejich dobré společnosti mě to nakonec docela bavilo. V přejezdech se povídalo a v erzetách jsme se vždy nějak poskládali kousek od sebe a všelijak se pak po kopcích naháněli, takže to bylo mnohem zábavnější než jet osamoceně. Po prvním kopci jsem si na rovince k Bělči dokonce dojel první skupinu s Petrem Zahrádkou, se kterým jsem si následně až k další erzetě (pak už jsem ho až do cíle neviděl) docela dlouho povídal, tak to by se mi při normálním závodním tempu opravdu stát nemohlo. Z tohoto pohledu má tenhle typ závodů hodně do sebe. První dva kopce se mi jely pocitově docela dobře, ale třetí erzeta v královském kopci z Roztok mě pořádně načala, tam to bylo krutý, mokro, mžení, mlha, moc mi to tam už nejelo, i když tepy chodily stále celkem ochotně nad 190. Nahoře jsem toho měl dost, napral jsem do sebe dva koláčky na bufetu (díky za ně) a zpátky dolů k řece do Zbečna se mi už moc nechtělo, protože zpátky na nás čekal známý pětikopec, který mi vždy připadal docela dlouhý a navíc doteď jsem ho jel vždy jen směrem dolů. Na začátku jsem myslel, že chcípnu, ale pak mi Michal Stark udělal nevědomky docela pěknou vábníčku a mně se to ještě rozjelo a nahoře jsme ještě docela pokecali. Pátá erzeta z Nižbora mě překvapila svojí délkou, s takovou rachotou nad 17 min jsem už nějak nepočítal, i když sklonově to bylo prudký hlavně ještě na začátku ve vesnici a pak už to chvílema i docela jelo, ale měl jsem se co ohánět, aby mě na placatější pasáži lokomotiva Milan s vagonkem Hankou startující kousek za mnou nedojeli. Svárov od Kellnera na závěr už byl celkem za odměnu, když člověk ví, že to je poslední kopec, tak tam vyhrábne ještě watty, o kterých do té doby ani pořádně nevěděl. No a pak už jen poklidný dojezd do Chýně k pivovaru a cíl. Nejprudší a nejdelsí liják dne přichází asi 5 minut po našem dojezdu, takže to vyšlo ještě docela pěkně. Jinak počasí bylo dost všelijaké, ale jestli to měla být tryzna za Mirka, tak se to povedlo, protože přesně takhle bývá o dušičkách jen s tím rozdílem, že nyní bylo aspoň docela teplo. Hned od startu bylo mokro, občas mžení, sem tam malá přeháňka a nad Roztokami navíc ta hustá mlha, že by se dala krájet i bez Rákosníčka! Bylo to prostě takové celkově uplakané, což na druhou stranu mělo jako memoriál docela i symboliku. V celkovém UAC pořadí nakonec letos už tak nějak tradičně těsně druhá polovina (20. z 39), v kategorii B 7. místo a kvůli celkově nižší účasti (zjevně kvůli nic moc počasí) příjemných 72 bodů do celkového pořadí. Zvítězil také tak nějak tradičně Václav Nežerka (LAWI Author Team) před svými týmovými kolegy Michaelem Somrem a Petrem Zahrádkou. Skoro to už vypadá, že příští rok by se v UAC mohla zavést samostatná kategorie LAWI, aby se dostalo i na ostatní...

KLIKOVY VRCHY

Kolíkáč – Vrchařská akademie

Pohledy na veškeré dostupné předpovědi nevěstí sucho po celý den, a tak raději volím cestu na start v kapřím autě. Ono dojet Klikáče promočen a pak se tam někde klepat, na to jsem nějak zestárl, safra. Kapr se chlubit, co všechno snědl na Djerbě a že dneska vypadne v prvním kopci. To chci vidět, ty

terminátore Já jsem správně nažhaven, září u mě cyklisticky vypadá docela dobře, horší je to s hlavou, kde se honí pochmurné myšlenky, co všechno se na kole může stát... Ale jak se to odpráskne, vše jde stranou, balík přes 50 hlav, skvělá konkurence, samé známé tváře. Elektrizující atmosféra hromadného závodu, ta to prostě všechno přebíjí, dnes v těch kopcích musím nechat všechno, neudělat nějakou hloupou chybu a nesklouznout ke svému, letos málem tradičnímu, výletování . K lánskému kruháku je to ve znamení nástupů juniorů, dnes je jich tu nějak podezřele mnoho, to my starší pánové nemáme moc rádi, to neustále cukání. Snažím se motat vepředu, občas se zapojím a protočím na špici. Okolo mě Kapr a i skvěle jedoucí Alf. Myši dírou jsme projeli jak elektrické myši, docela si dávám a oni jsou tady málem všichni! Horizont chci pro sebe, ukázat se na čele, ale po zatáčce na hlavní zase zalézt a pošetřit sil. Točíme to na Městečko, ale letos se to stříhne doprava na Pustověty, vím, že nás čeká úzký, pro většinu neznámý sjezd, dopředu, musím dopředu. Najíždím v Top10 do sjezdu, ale stejně mě pár lidí předjede. Je to škoda, jelikož hned po kostkách a průjezdu pod viaduktem začne na špici rozjíždět palbu Líba Janoušek. A jak všichni víme, každá ztráta ze sjezdu se v kopci krutě mstí. Hákuji Míru Kakače a dávám si jako bulhar, do háje, toto bylo zbytečné, proč jsem nejel ve sjezdu hned za Líbou... No nakonec jsme si je dolítli, ale za jakou cenu, mám úplně posekáno a kopec nekončí. Odrážím se rukama virtuálně od dalších borců, ze kterých jsme udělali sloupy, z huby mi tečou sliny, veškerá energie z těla se soustředila do nohou a hořejšek je úplně gumový. Já snad neudržím ani řídítka! Bezmocně zvedám hlavu a vidím za každou zatáčkou další a další magnety před sebou, Líba nepolevuje a táhne si juniory, růžového Jeffa (Jarda Rendl), Míru, pár příchozích a našeho Kapra, jak kačery na provázku. Ne nesmím svésit, Kapr visí, musím taky! Mám parádně vymleto, ale jsem s nimi! Kam se ztratil ten balík před Pustověty? Skvělé pocity, toto dokáže přinést ten nejkrásnější sport na zemi Míjíme skupinky z I.balíku, Radim Skála povzbudí, promiň, ani nevím jestli jsem něco prohodil, toho kyslíku bylo furt zoufale málo . Dávám se do kupy, Kapr taky nevypadá moc odpočatě po té dovolené, ale moc si cením, že jede, to dokáže málo závodáku, takhle nabízet svůj skalp po výpadku. Ale v tuto chvíli, si ještě stále myslím, že mi na Leontýn odjede a já se zase budu ráchat v bahně. Sjezd do Roztok, trio skvělých juniorů na špici, za nimi Míra, ještě si ho předjede a lebedím si, že toto jsem snad zvládl a dole na mostě bych měl být součástí grupy. Ve sjezdu mě dá Líba s Jeffem, ale furt jim jedu těsný kontakt. Most překonán, do top kopce Klikáčů zvedám zadek za Líbou a znovu si gumujeme držky. Po výjezdu z vesnice se poprvé otočím a za námi nikdo! Probůh, kde je Kapr a dalších 5-6 lidí? Hrkne ve mně, jestli se jim ve sjezdu něco nestalo, ale topoření kopce mě z hlavy vyhání veškeré myšlenky. Líba znovu vaří kaši, s ním junioři a „junior Míra“. Jeff odpadl, teď to vydržet, to by bylo snové! Ale ne, tohle je vrchařská akademie, tohle mi už tělo nebere. Parkuji, motám nohama a čekám růžováka Jeffa, s ním už to musím doklepat do cíle. A daří se, chytil jsem jeho tempo a užívám si hák za vedoucím mužem UAC. Formujeme se do 4-členné skupiny, Jeffova manželka obětavě fotí a já si konec Leontýna neskutečně užívám. Dobře vím, že jestli se nestane něco nepředvídatelného, tak by pódium Klikáčů mělo mít i orange barvu. Padáme znovu k řece do Zbečna, hup přes most a zakusujeme se do mého privátního kopce, Sýkořičáku. Jeff určuje tempo naší čtyřky, nahoře povzbudí Mišutka, ještě zkontrolovat to liduprázdno za námi a pak na rovině roztočit kolotoč, abychom sjeli větší skupinu z I.balíku. Ta přijímá naše tempo a tak závěr jedu v balíkové euforii, nohy z nebes, to jsou chvíle! Táhlý cílový magnet, nejdříve se mi ani nechce se moc tlačit dopředu a zbytečně si koledovat o nějakou kolizi, ale na 500m do cíle je po levé straně volno, přiskočím si vedle Jeffa na špici a mydlíme to k cíli. Jeff toho více odpracoval, růžový dres ve mně vzbuzuje úctu a tak zaslouženě bere stříbro a já si mohu zahrozit bronzovou rukou zatnutou v pěst. Klikáče, Klikáče, Kolbabáci, Kolbabáci moc vám za vše děkuji!!

Radim – Klikovy vrchy (UAC) aneb opakovaná selekce je matka moudrosti

Neděle 21.9.2014 patřila opět silničnímu hromadřáku, tentokrát se jednalo o legendární Klikovy vrchy, které se poslední dva roky jely pouze jako „underground“, ale letos se pořadatelům podařilo nemožné a Klikáče opět ožily, vstaly z popela a byly tu zase v celé své kráse osmdesáti kilometrů kopcovitým terénem s lahůdkou z Roztok na Leontýn. Zázemí závodu včetně startu a cíle se přesunulo z Velké Dobré do Bratronic, ale nebylo to nijak na škodu, ba právě naopak, odpadl úvodní mnohdy nervózní rozjezd po staré karlovarské a mohlo se to toho hned od startu v klidné lokalitě Křivoklátska pěkně šlápnout. A šláplo se do toho skutečně zostra, z mého pohledu to na žádné povídání tentokrát opravdu nebylo, a to nejen se Zahradou (jako minule na „Králi vrchařů“), ale ani třeba s Přemkem nebo kamarádem Pepou Jakoušem, který coby bývalý vítěz UACu dorazil na závod tohoto seriálu asi tak po

dvanácti letech a stylově zrovna na ten samý, kterým svou aktivní závodní kariéru původně končil. Už za křižovatkou na horizontu za Bělčí se to hodně natahuje, vpředu samozřejmě úplně nejsem (sice jsem to zkoušel se tam procpat při levé straně ve sjezdu z Bělče, ale jako na potvoru se to zablokovalo na zúženém můstku dole a ve výjezdu na horizont už jsem na to posunout se dopředu prostě neměl), vpředu za to někdo bere (asi LAWI), a to je začátek mého konce v prvním balíku. Jednu díru si sice ještě na hranici poblítí na nepříjemném bočním větru docvaknu, ale sotva se dostanu za zadní kolo posledního jezdce, cukne to znovu, a to je pro mě konečná, na takovouto „zábavu“ prostě nejsem výkonově stavěný. Sice 190 tepů tam mám určitě (ráno se mi ale vybila baterka v tepáku, tak to nevím přesně), ale není to nic platný a čelní grupa mě tam nechává jako patník. Spojuju tedy vynuceně síly s těmi za mnou a taky to není špatné svezení, občas mám celkem i co dělat, abych nevypadl i odtud, aneb jak je vidět na téhle fotce někde před Lánama, vypadám nejen já už docela okorale: Kruhák v Lánech, pak sjezd do Myší díry, tam se dostávám na druhé místo, takže v prvním výjezdu mám trochu náskok a mohu si tak dovolit ten luxus nejet úplnou krev a zapojit se postupně do vláčku ostatních. Ke konci už tedy musím trochu přišlápnout, ale žádná ukrutná kalba to nebyla, takže to se docela povedlo. Před druhým kopcem, kterým je úplná novinka – Pustověty (nikdy předtím se tu Klikáče nejely a dost lidí mi před startem říkalo, že tenhle kopec ani nezná) to zkouším udělat podobně, ve sjezdu odjíždím tentokrát všem a dole jsem jasně první, takže úvod kopce opět trochu oddychovací čekačka a šetření sil. Jako první mě překvapivě nedojíždí nikdo ze soupeřů, ale chlapík na biku, kterého jsme dojeli nahoře nad Myší dírou a který se k nám tréninkově pohotově přidal. Pak už postupně dojíždí další a já musím chtít nechtít zase přišlápnout a tentokrát docela dost. Navíc tenhle nový kopec, jak jsem si ho procházel před závodem ve fotogalerii u Kolbabáků, byl prezentován jako lehčí odvar za vynechanou Bukovou z Městečka, ale zase tak úplně lehkej odvar to není a kousek před horizontem jsem naopak na odvar zralý spíše já. A do toho nás ještě těsně před horizontem dojíždí čelo staršího balíku – Janoušek, Hájek, Kapr a další, na konci povlávající Kolikáč s pěnou u huby křičící na adresu soupeřů před sebou „Vy hovada!“ (což v tomto případě není nadávka, ale spíše vyjádření uznání nad jejich kvalitním výkonem ve stoupaní), já mu říkám ať nebuduje a šlape a snažím se ho zahákovat, abych se s nimi aspoň chvílku svezl. Zpočátku to vypadá docela nadějně, ale za Lašovicemi je další pro mě nečekaný horizont, a tam to pro mě zase končí, vpředu za to někdo bere a i když bych tam strašně moc chtěl taky být, tak na to prostě jaksi nejsou fyzické prostředky. Takže další selekce, dědkovská leading group mi mizí postupně z dohledu a já musím opět čekat na ty, co zůstali za mnou. Naštěstí to netrvá dlouho a zezadu přijíždí pár lidí z té původní mojí skupiny (dva se naopak udrželi a jsou nyní vpředu) společně s další skupinkou „dědků“, ve které je i Pepa Burgr a další. Dohromady je nás asi sedm, tempo se rozhodně jede a horizonty směrem na Velkou Bukovou mě už dost bolí. Ve sjezdu se to pak trochu natahuje, zkušená trojice ze staršího balíku je vpředu, tak se za nimi také protahuji, v jedné ostré pravé taktak unikám sestřelení jezdce za mnou (nějak nemohl na celokarbonových ráfcích na mokřem asfaltu pořádně dobrzdit), ale dole na mostě jsem za těmi třemi mazáky už v závěsu a naopak za mnou je citelná díra. Tak teď už jen vydržet to s těmihle „pány v letech“ až nahoru a bude to dobrý. Jenomže to až nahoru zrovna znamená největší kopec z Roztok na Leontýn a je jasný, že tady nikdo nic jistý předem nemá a mít nebude, hlavně tedy já ne. Zpočátku odskakuje jeden, pak já a dva za mnou, ale ještě před nejprudší zatačkou se to zase sjíždí a já tam najednou vlaju vzadu jak prapor na zádi parníku, dávám do toho opravdu všechno, oči mi lezou z důlků, dech nestačí, nohy bolí jako kráva, ale světe div se tam stále jsem. Pak krátká skoro rovinka na vydechnutí a mobilizace sil do poslední asi nejtěžší části kopce. Už začínám sprádat plány, že by snad bylo reálný se udržet až nahoru a najet tím pádem asi rozhodující náskok na jezdce z mého balíku za námi (co zůstali pozadu už ve sjezdu), ale v tom těsně před tou dlouhou zatačkou na začátku lesa zezadu přiletí „staříci“ Václav Hájek s Petrem Michalem a v tu ránu je konec srandy, protože jdou okamžitě dopředu, Burgr a spol. na to jako jejich přímí soupeři reagují, co reagují, pane bože oni to dokonce snad i akceptují, kdežto já na toto mohu reagovat akorát tak jen svou nataženou a zkřivenou držkou. Kde nic není, ani čert nebere a já jsem tady vysátej jak jesenka, takže musím chtít nechtít udělat staříkům pápá a domotat to nějak nahoru sám. Naštěstí v tom nejsem až tak úplně sám, motá se nás tu odpadlíků víc, kousek přede mnou je na tom obdobně Radek Procházka a ještě jeden, ty sice oba postupně předjedu, ale přesto jsem stále tak nějak sám. Nahoře mám na skupinku tak 40s zásek, to bych ještě mohl ve sjezdu do Zbečna dát, říkám si, pětikopec mi minule pomohl k lepšímu umístění směrem nahoru, tak třeba mi teď pomůže i ve směru dolů. Dávám si ve sjezdu pěkně, ale marná sláva, dole je to stále zhruba těch 40s a už na mě mává Sýkořičák a naopak já mávám nadějí na dojetí té skupinky. Tak to bychom

měli další eliminaci, ale což, aspoň se mohu v kopci do Sýkořic trochu vzpamatovat a orazit. Zpočátku nikdo vepředu, nikdo vzadu, ale akorát na horizontu (opět skvěle propočítané dojetí, stejně jako předtím na Pustovětech, tak aspoň tohle by mi dneska docela šlo) mě dojíždí dvojice Löbl ml. (Stark Cycling Team) a Šindelář (Saxo), se kterými je to z jízdy pololeklé ryby najednou celkem slušný kvapík a už mě to začíná zase bavit. Za horizontem nad Bělčí dojedeme Pepu Burgra, který také odpadl, a naopak nás i při celkem svižné jízdě dojede zezadu docela větší skupina s Tomášem Habětínem a Miroslavem Bílkem, takže z CSK Markus jsou tu už tři plus několik dalších (třeba Luboš Černý z CFC) a docela se jede. V magnetu pod dráty za Žilinou nám nastupují Richard Löbl s Jiřím Postlerem, trochu to jde na můj vrub, protože se tak děje těsně pod odstředění prvního jezdce, kdy já z druhé nastupující pozice bych to teoreticky měl krýt, ale protože jsou jenom dva, do cíle zhruba 4 km a nás tu zbývá pořád o dost víc, tak to nijak nehrotím s tím, že je necháme vyvětrat a ve finálovém stoupání si je vychutnáme jako malinu. No trochu jsem se přepočítal a dovezli si půl minutový náskok až do cíle, ale stane se. My ostatní pozůstali ve skupině ovšem nijak přehnaně netruchlíme a soustředíme se na náš závěr. Celkem jsme to pojali rozumně, meta 1 km do cíle nechala ještě všechny poměrně v klidu a rozdráždila to až meta 500 m. Nechal jsem tam malou placku, schoval se za Láďu Šindeláře a vyrazil. Prvotní zrychlení bylo docela dobré (pomohlo i zafandění od Pepy, který si sjel kousek pod cíl, aby mě trochu vyhecoval a povedlo se) a celkem snadno jsem šel ve skupině do čela (spurtovalo nás nakonec asi jen pět, zbytek to vypustil), ale pak jsem ke konci ještě trochu vytuhnul a na pásce tak vznikla lehce nepřehledná situace: Výsledné pořadí nechme na rozhodčích (ta fotka je ale už asi 2 m za páskou, myslím že na ní jsem byl první nebo druhý), i když ti s tím měli asi také celkem slušnou honičku, ale v celkovém pořadí z toho byl nakonec čas 2:24:05 h (průměr 33,31 km/h) a 37. místo z 57 v mladším balíku (v kat. B 21.). Z vítězství a vlastně i z kompletních stupňů vítězů se radoval kdo jiný než LAWI - Author Team v pořadí Nežerka-Doležal-Somr, výborně zajel i náš bývalý hlavní sokol Přemek – 13. místo v balíku, 3. v kategorii B a jen asi minuta a půl ztráta na druhé místo (vítězný Něža je spíš samostatná kategorie) a neztratil se ani Pepa - 22. místo a jen tři minuty za Přemkem. Z mého pohledu tak nějak standard poslední doby, druhá polovina startovního pole, k tomu celkem trojí eliminace, která pokaždé také docela bolela nejen fyzicky, ale i psychicky, ale to je celkem můj problém. Každopádně to byl zase jeden nezapomenutelný den na kole, jak trefně pravil Kolíkáč – „vrchařská akademie“, takže velké díky letí do Kladna do CFC, že se jim podařilo obnovit tuto silničářskou klasiku a že jsme si mohli po čase zase jednou pěkně natáhnout držky!

jonas

Klikovy vrchy - Bratronice. Počasí dobrý, silnice místy mokré, ale v pohodě. Po včerejšku jedu sjezdy opatrně. Na startu 6 lidí z Lawi, někdo z EXP 23 a par dalsich, co vypadaji, ze pojedou pekne, ale neznam. No od zacatku se jede hodne svizne, snazim se si do neceho nastoupit. Dost si davam abych si docvakl Nezu s Dolym, ale po chvili jsme dojeti. Chvilema to Lawi na muj vkus s tou taktikou trosku prehani :) Po 20 km nikdo neodjel, ja jsem celkem mrtvej, tak se zkidnuju a cekam co bude dal. Prvni kopec se jede tempo, ktery se da prezit a je nas stale dost. Nohy me celkem bolej a cejtim, ze to nebude zadna hitparada. Pak nastupuje Neza, kdyz to vidim, tak to ani nezkousim akceptovat. Nasledne vystreluje kluk z EXP 23 spolecne s Jirkou D., taky hodne svizne, tem ale postupne dochazi a sjizdime je. Pak jedem v 9 členné skupině až do cíle. V jednom kopci jede Zahrada hodne neprijemnou cukacku, davam si jako prase, ale nahore jsme vsichni. Proti Michalovi Somrovi a Jirkovi D. nemam ve spurtu moc šanci, takže v kategorii 4, celkove asi 7.

jeff

Vítkovy vrchy. Podzimní klasika na 80 km se čtyřmi těžkými kopci v okolí Berounky. Na startu v Bratronicích odhadem 50. lidí. Počasí relativně dobré, bez deště, 18 stupňů. Od začátku se jedou pěkné kule, v Myší díře za Lány máme průměr 39 a v prvním stoupání na Alžbětu se čelo závodu redukuje na cca 25 lidí. Další stoupání je v Pustovětech, kde udává vražedné tempo Líba Janoušek. Kopec doslova vylétneme. Skupina se redukuje asi na 15 lidí. Poté z Velké Bukové sjíždíme nebezpečným sjezdem na namoklé silnici do Roztok a jedeme asi největší kopec u Berounky směrem na Leontýnu. V první třetině kopce v nejprudší pasáži mi ujíždí 6členná skupina. Jedeme za nimi ve třech (nějaký příchozí a Kolíkáč z Vinohradských šlapek. Ve sjezdu do Zbečna dojíždíme jednoho odpadlíka z čelní skupiny a jedeme poslední kopec Sýkořici. Kopec jedeme tempově, žádné nástupy, takže se jede dobře. Směrem k Ploskovu dojíždíme skupinu asi 10 lidí z prvního balíku, který startoval 5 minut před námi.

V brdsku ze Žiliny na Družec dostávám opět křeče do stehů a dávám si druhou Magneslife (denní dávka je jedna, tak nevím co to se mnou udělá). Křeče ustupují a my dojíždíme dalšího odpadlíka z čela. Vitouš mi nabízí, že mi pojede cílový kopec, abych se za ním vyvezl, bohužel ve sjezdu do D. Bezděková má pomalý defekt předku. Cílový 2 km kopec do Bratronic se jede docela v klidu, až na posledních 300m odjíždí jeden z příchozích. Jedu za ním, ale nemohu ze sedla, abych nedostal opět křeče. Tak to došmrdlávám na celkovém 6. místě a 2. v kategorii.

zahradník

UAC - Klikovy vrchy. Když to dnes shrnu, tak výsledek super, jel jsem aktivně, ale namožené nohy z pátku mě pěkně potrápily. Již od úvodu se jede rychle a pořád se zkouší odjíždět, v jednom úniku s těmi nejlepšími jsem i já, ale zatím silný balík nás sjíždí pod Myšinou. První vážný kopec na Pustověty s Doly najíždíme po sjezdu již odspodu, ale většina se dotahuje a až tolik se to nanadělí. To samé tedy zkoušíme z Roztok - ve sjezdu se skupina natahuje, já jedu s Doly na čele a jedeme od spodu. Nemám ale potřebný tah, tak v půlce se vše sjíždí do sice již menší skupinky, ale přesto je to nějakých 12 lidí. V největší stojce za vesnicí odjíždí Néža - zaváhal jsem a už není šance jet s ním. Ještě zkouším ke konci kopce zmenšit skupinu, což se trochu daří, ale Néža je už daleko. Snažím se ještě v Sýkořici se skupinou něco udělat, ale jsou jak klíšřata a odpadá jen Myšák. Zůstává tedy cca 9 členná skupina kde jsem od nás já, Doly a Majkl. Myšák nás doráží cca 10 km před cílem. K cíli už se jeden jen tempo, občas zazlobí dnes výborný V. Novák, ale vše se vždy sjíždí. Nohy mám jak šutr, ale stále doufám že špurta zvládnou. Jedeme skoro krokem až na třístovku, kde za to bere Dlask z Experimentu, za ním Doly a Majkl. Nemám už sílu je dorazit, nohy jsou spíš zralý na křeč, než zrychlení... Celkově nakonec nemohu být neposkojený, včera to vypadalo tak na druhou desítku než první pětku. Pěkně jsme si zazávodili..

TOUR DE BRDY

Čespa – Potrénovat ručičky...

Už na POSu jsem zaslechl, že kdo Tour de Brdy nepíchne, tak je na bedně. S touhle myšlenkou přijíždím k registraci, u stolu potkávám dobře naladěného Strejdu a Vousáče, co tahá jednu hlášku za druhou. Jeho peprný koncert nad dnešní kvalitou tratě zakončený otázníkem, "za kolik to bude letos, loni jsem si nasadil latku na 5000.-Kč za opravy". Začínám být v rozpacích, jestli vůbec na start chci.... Po startu začínám očuchávat asfalt, dívám se snažím vyhybat a v nejhorším je skákat zož stojí dost sil a o plynulosti jízdy se vůbec nedá bavit. To využíval bikeři, který díry neřešej a cedej se mezi nás. Po pár kilometrech ve stoupání mi odjíždí první balík s Kaprem, no nic, udržuji si své tempo a s vytvořenou cca 10členou skupinou včetně Standy Vohníka ukrajujeme další kilometry děr. Před nájezdem pod hráz v pravotočivé zatáčce to Standa přepíská a lehá na štěrku, vypadá v pohodě a během chvíle si nás docvakává. Po rozdělení tratě si jeden spartan nechutně odflusne směr já, vyhybám se hnusu a v tom pšššššš od zadního pláště. Stavím, skáču do škarpy a snažím se vyměnit duši, smutně sleduji, kdo všechno projíždí kolem.... po cca 4 minutách nasedám a jedu díra nedíra... už vlastně nemám co stratit, jen získat. Asfalt se mění v kamenitý sjezd, kde za každým keřem se někdo pere s pumpičkou, přenáším váhu na předek a přeji si být na pevném asfaltu v balíku předemnou, což během pár km se mi daří a tahám až do cíle..... tam jen letmo zkontroluji zadní plášť "řízlej bok cca 1cm, škoda ho, po 300km jde do koše" a osma na předním kole, kurna, Ksyria.... naštěstí to byl jen jeden drát, co vyskočil ze sedla.... No co dodat, ručičky mé.... , kdyby vám ta výměna šla o cca 30 sekund rychleji, tak bych přijel před markusákama a ty dva body by mně popostrčili na druhé místo v UAC.... a kdybych nejel vůbec, tak bych se posunul na místo čtvrté. Jsem vlastně nad míru spokojen a užívám si krásného pocitu z první sezony....

Helmuth – Já nepíchal!

Jel jsem to letos podruhé, takže mezi účastníky spíš za mazáka, kdekomu tohle stačí zažít jen jednou. No ale třeba Fousáč, kterého to loni stálo 5 tisíc, nechybí. Oranžová účast chabá, beru to optimisticky tak, že nás pět je tvrdé jádro. Je tu ovšem ještě jedno tvrdší: Pistachio a Kapr, kteří si dvě hodiny před startem střihli v Praze časovku. Neuvěřitelné. Příprava: odolné pláště 25 - co na nich Honza Tajč objednal Afriku, odmontovat co může uletět, ostatní utáhnout, bombičku, dávat pozor na díry a hlavně na

bikery!! Z loňska už vím, že mě v prvním táhlém stoupání přegumuje 100 bikerů, tak jsem se propadl v pohodě bez depresí. Hodně daleko za čelem MTB to osaměle předjíždí Jirus. Je neuvěřitelné, že se odsud prodral až na bednu. Z bikerů jde strach, hned v prvním sjezdu si přede mnou zastavuje skupinka, jeden má dokonce kolo naštorc – chtějí spravovat, dozadu se nikdo nepodívá. Hruža. Okolo mě nadávaj, já říkám: "bikeri", ale měl jsem držet hubu, ve skupině je jich většina. Sotva na 20 kilometru mi padá taštička, protože jsem do ní cpal tu bombičku a blbě jí utáhl. Kua! Nějak nemůžu rychle vykoumat, jak se mají ty pásky správně promotat, tak jsem chytl až třetí grupu. Šťastná náhoda – je v ní Strejda – paráda, je jasný že pojedeme Áčko forever. Jsme sehraní. Pravidelně se spolu střídáme, Stejda jede rovnoměrný tempo, tajně mu už dávno říkám Tempomat. Paranoiu z bikerů mám furt, tak ve sjezdech se snažím jet čelo. Výsledkem je, že přejedu první šipku na hráz a jedu už radši rovně, zatáčka je moc ostrá a je tam šotolina. Strejda za mnou to zkusil zatočit a padá naproti do škarpy. Je mi hrozně, po těch chytřejch radách, aby všichni jeli opatrně, jsem zmasakroval kamaráda. Naštěstí to byl jen takovej polo-pád, nic mu není a jedeme hned dál. ¾ závodu jedeme spolu a mně se jede čím dál líp. Pravá kruťárna začíná u Padrťských rybníků, tady jsou škarpy poseté defekty po desítkách, body sbíráme lopatou. Jsem svině – nálada mi vyložené stoupá. Dlouhý sjezd a rovinu do Strašic pěkně drtíme, visí za námi v háku 10 bikerů, nejde je utrhout, tak jim bohužel sjíždíme pár soupeřů. Stoupák před cílem Strejda vypustil, já si úspěšně ale zbytečně zaspurtoval - jediný silničář, který tam s námi byl, píchnul těsně před cílem. V cíli koukám, že ten šílenec jel na Zippech – no to mohlo bejt drahý. Pane Rubáši, jen houšť. Pro železnou Spartu by se ostatně ani nehodilo, aby pořádala nějaký lehký závody.

Honzis – Brdy z nudy aneb dojet a bedna, nummer jedna

Tvl co dělat v sobotu, když šternberk celkem ušel? Jsou tady Brdy - dycky jsem zničil matroš, ale zase startovní za dáčo a GT to jistí, takže jo, jedem! Odvoz se řeší - ráno do Struhařova k Radimovi, ve Strašicích nasát atmošku - vedle mě stojí Milan Kadlec - nespi! 2min do startu říkaj mu, vedle zívá Kalojíros z Bauknechtu, ostatní Spartani se culí, Zahrada vystajlovanéj, je tady celkem našlapáno Atmoška zhoustne poté, co nám dolítnou na záda bikeri a mísí se do balíku. Díry moc neřeší, takže o zábavu postaráno. Ze Zaječova se to porcuje Nejni kyslík, nejni čas ptát se kdo tady je \ Drtím 53/23, kroutím se, 20 lidí mizí, i bikeri Kurňa, je tady ovšem Jirus na biku, Kapr + nějakí zoufalci z Dukly a tak Za kostkama chvíli na malou, páč se nohy zastavily, ale hned se to rozjelo do Obecnice - pade přes jámy, nadávek hodně, ráfky zvoní a je tu Obecnice. Dlouhej kopec, málem si vystupuju, ale na 53/23 to zase rozjízdim a nahoře vidíme naposled čelní grupu se zaváděcím autem. Točíme, valíme k Pílské, chvíli voraz, pak zas doraz Hup sem, hup tam, štěříček, 11C, vypálený plíce. Sklená Hut', padák k Nepomuku a furt gruppo compacto. Dovalíme na bufet, Jirus se loučí a my se loučíme s asfaltem Sjezdík, dole jámy, au au, kostky, jámy, bordel, bahýnko, klacky, listí ... Dobrá směska, klasická "Rubášovina". Mastíme to, já radši vzádu, vyplatilo se, jeden sjezdík byl tak vypečenej, že někteří si ho prohlídli i z okolní trávy a někteří ještě pár minut s pumpičkama v ruce Yes, přežil jsem, 28mm balóny, svařený GT rám z roku 2001 a jak to jede - tank and punk! Jsem tu s Kaprem a nějakým žluťáskem. Teď hlavně dojet! Trať je zkrácená, žádný Trokavec, mastíme po asfaltce někudy lesem, km naskakují, nálada stoupá, bohužel jaksi dochází síly ... Naštěstí Kapr dře na špici a my se vezeme, díky hochu! Přejedeme trojku vykecávajících Dukláků asi padesátkou Hele, 5km do cíle, vypadá to nadějně. Dole vlezu na špic, jsme ve Strašicích! Nekecej, já to letos dojedu bez defektu! Vidíme v dáli dres CFC a Lawi, ale už je nedorazíme, kostky jedu z čela, neřeším nic a nikoho. Uvisel jen jeden týpek, který mě na stovce přešpurtoval, ale to neva, jsem 14tej, zásek 7minut na Hunala, ale kupodivu jsem záhadně "vyhrál" kategorii 30-39let My po*er, na bednu zvou skoro každého Zamávat do publika z prvního fleku, se mi asi dlouho nepoštěstí. Jo stačí vzít GT, odolné pláště, jet "jistotu" a počkat, až závodčáci přetaví své snažení k exkurzi mimo trať nebo k potréování výměny duše Mazec dneska - snad škoda, že ta sezóna skončila Ze Sojovic od mistra domů po ose, doma K.O. ale šťastnej

Radim – Tour de Brdy (UAC) aneb kdo nedefektí, ten vyhraje

V sobotu 4.10.2014 se na závěr sezóny UAC jel už tradiční závod Tour de Brdy. Trasa je vedena Vojenským újezdem Brdy po místních lesních asfaltkách a občas i neasfaltkách, to vše na silničních kolech (bikeri tady startují také, ale v jiných kategoriích a i na trochu jiné trase), takže tady nikdo nemá nic předem jisté. Jelikož bylo pěkné počasí a v seriálu UAC jsem letos měl šanci udržet poprvé

první třicítka celkového pořadí, tak jsem vzal svoji tréninkový stroj TREK a vyrazil taky s tím, že DURATECa tady rasovat už nebudu a že obutí mám teď docela slušné i na dvojce (vpředu CONTI GP4000S 23-622, vzadu SCHWALBE Durano 25-622, což je taky celkem pořádný kus gumy – i když oboje už s poměrně velkým nájezdem kilometrů), takže bych nemusel dopadnout tak bídně jako při své premiéře zde na oježděných MICHELIN Pro Race (dva defekty a totální demotivace). Ráno ještě přibírám do auta Honzise a vyrážíme směr Strašice, jsme tu docela včas, takže je čas i na polévku a kofolu v místní restauraci. Na startu silničního závodu je asi 120 lidí, ale ani mi to tak nepřijde, je to docela malý hlouček, za to bikerů za námi je tam opravdu hodně, a jestli je vypustí v souladu s propozicemi hned za námi, tak to bude na lesních asfaltkách v lesích vojenského újezdu pěkná řežba. A byla. Start je letos docela poklidný, asi nejvíc z mých tří účastí tady, takže nemám větší problém plápolat na ocase hlavního balíku až pod první kopec. Ještě před nájezdem do úvodního stoupání nás ale začnou předjíždět první bikeři a je třeba být ve střehu. Nahoře jsem celkem stále překvapivě v první skupině, nebo aspoň v té největší skupině, možná se to vepředu trhlo, ale tam ani nevidím, protože pole je po úzké lesní asfaltce samozřejmě pořádně natažené a až dopředu už vidět prostě není. Ve sjezdu do Zajčova ani nemusím moc dotahovat, takže relativně relax, ale dole se to štosuje, bikeři hamtnou na kotoučovky a stojí na fleku, kdežto za nimi silničáři zoufale hoblují asfalt a brzdí i očima. Těsně vedle mě projede nějaký frajer ze Sparty pěkně na štorc a trefuje jezdce před sebou, ale kupodivu to oba ustojí a pokračují bez nějaké časové ztráty dále. Druhé stoupání od Zajčova je o hodně delší i náročnější než to předchozí, takže tady je mi jasné, že budu eliminován, což se i děje, ale daří se mi plácát na ocase takové docela dobře jedoucí skupiny a hodně lidí z řad mých přímých konkurentů v boji o celkovou 30. příčku v seriálu zde nechávám za sebou. Tak to by bylo a teď už zbývá vlastně jen drobnost – nezhebnout a hlavně nedefektit a dojet ve zdraví do cíle. Bohužel hned v prvním sjezdu do Obecnice trefuju jednu pěkně velkou díru (a že jich tu bylo, spíš by byl zážrak nějakou netrefit), vyskakuje mi jeden (naštěstí ten menší) bidon přímo do škarpy (ale schválně jsem ho tam fakt nehodil, kdyby chtěl mít někdo nějakou poznámku v návaznosti na komentář pod článkem z Klikáčů) a hlavně se mi pootáčí řídka dopředu (holt dva šrouby na průměru 25,2 mm nedrží tak jako čtyři šrouby na oversize), takže od této chvíle mám takové hodně aerodynamické držení řídek (páky daleko vepředu a dole, zatímco konce oblouků blízko a relativně nahoře). Tak ale lahev mám ještě jednu 0,7 l a se sklopenýma řídkama se taky jet dá, hlavně že to vydržela obě kola! Kopec z Obecnice nemám moc rád, je dost dlouhý a když už si člověk začne myslet, že by to mohlo pomalu končit, tak to spíše teprve začne pořádně stoupat. Začínám docela trpět, vzpomenu si přitom i na Mirka, kterého jsem tady neúspěšně naháněl přesně loni a který by tu nyní také jistě někde byl, kdyby tu byl, ale on už tu není, dopřic, tak šlapu i za něj a hypnotizuju kola soupeřů, přece tady neodpadnu, prostě tady teď ne! Někde ve 2/3 kopce mě znenadání kdosi poplácává po zádech a on to Zahrada! Asi defekt, říkám si (dnes zcela běžná věc, těch lidí měnících duši už bylo cestou k vidění bezpočet, a to ještě ty nejhorší úseky ještě ani nepřišly), ale až v cíli se pak dozvídám, že se vracel pro vyskočený GARMIN a že než jej stačil najít a sebrat ze silnice, tak mu jej přejelo nějaké doprovodné vozidlo, takže to byla fakt docela smůla. Zahrada nám samozřejmě hned odjíždí a na horizontu jsme jen tři, ale s malou ztrátou na ty před námi, které se ve sjezdu ke hrázi vodní nádrže Pilská snažíme stáhnout. Jsou tu ale dvě prudké odbočky, v první levé slyším od kolegy na celokarbonových kolech ono už poměrně známé „Bacha, nebrzdí mi to!“, ale uhýbáme se s druhým kolegou ještě včas. Na druhé pravé odbočce pod hrázi už si to karbonové ráfky hasí rovnou přímo a ani se nepokouší zatočit hned, ale až po přejetí odbočky o notný kus později. Zůstáváme tak jen dva, ale relativně bez problémů si těch pár metrů do skupinky před námi doskakujeme. Je nás tu nyní pět silničářů a jeden biker a tempo je docela dobré, nebo aspoň já tedy mám co dělat. Stoupání z Obecnice mě docela načalo, takže nyní si zdejší táhlé horizonty, které navazují jeden za druhým, příliš neužívám a naopak se nemohu zbavit dosti vtíravého pocitu, že je to skoro pořád jenom do kopce! Naštěstí ale každé stoupání jednou končí a vystřídá ho zasloužený sjezd, v tomto případě až na hráze Dolejšího Padrtského rybníka. Ještě nahoře v jabloňové aleji se ale potkávám s jedním jezdce v dresu Dexter Cycling, co byl ještě před chvílí se mnou ve skupině (na křižovatce jsem se ale trochu zapomněl a teď doháním ztrátu), jak leží na zádech na zemi a asi si prohlíží jablka zespodu nebo co. Je teda fakt, že moc dobře nevypadá, ale akorát se zvedá a zároveň u něj zastavuje skupinka cykloturistů, co právě přijíždí z protisměru, tak o něj snad bude postaráno a pokračuji tedy dále. Na začátku hráze rybníka doskočím zpátky do skupiny, ale pak se kvalita cesty dost zhoršuje a oni to mydlí přes výmoly hlava nehlava, tak je zase nechávám jet a sám jedu trochu na jistotu, abych se dokázal aspoň těm největším výmolům vyhnout. Asfalt postupně mizí

zcela a začíná nefalšovaná cyklokrosová nebo spíše biková vložka po hrubé šotolině, sem tam nějakém tom větším kameni či větvi, a do toho mě zrovna zezadu začíná předjíždět nějaká větší skupina bikerů, kteří jsou samozřejmě na takovémto povrchu mnohem rychlejší a obratnější, takže to je pořád samé „Pravá!“ nebo „Levá!“ a já jsem přitom rád, že se na tom vůbec nějak držím (navíc ještě v té „aerodynamické“ poloze kvůli pootočeným řídítkům musím zrovna tady v terénu vypadat opravdu komicky). Ale zvládl jsem to zase až na asfalt naštěstí bez defektu, ještě mě tedy čeká pár pásů z kostek a některé z nich jsou také pořádně vypečené, přesněji rozeklané, ale ustojím i to. Vzápětí poznávám křižovatku nad Skořicemi, na kterou jsme v minulosti vždy přijížděli z druhé strany, ale teď jsme najednou tady, což by znamenalo, že odpadl ten úplně nejstrašnější úsek před Trokavcem s následným rozbitým rychlým sjezdem před Skořicemi. A je tomu skutečně tak, což znamená, že nás čeká už jen poslední lehký kopec a pak už jen sjezd až do cílových Strašic, čímž se trasa oproti původním 67 km zkrátila na nějakých 59 km. Jediné, co mě může trochu mrzet je, že mi odjela ta skupinka, ve které jsem původně byl, ale i to má naštěstí svoje nečekané řešení, protože akorát těsně před posledním horizontem mě dojede jeden jezdec zezadu, asi je po defektu a jede moc pěkně, střídát vůbec nechce a prakticky zadarmo mě do té skupinky dotahuje a nejen to, pokračuje dokonce dále a mě a teď už i celou skupinku pěti šesti lidí dotahuje ještě do další skupiny, ve které se to již i docela hemží týmovými dresy Sparty i Dukly a vše spěje ke svému rozuzlení, kterým je v závěru tohoto závodu jednoznačně průjezd bývalými kasárna po kočičích hlavách ala Ardeny. Někdo se zvedá k útoku hned dole a drtí kostky hlava nehlava, někdo naopak závěr už raději vypouští (např. V. Haček z Dukly, protože toho by se mi jinak ve spurtu asi porazit nepodařilo), já tak nějak bojuji v takové čtyřčlenné skupince ve složení Dukla-Sparta-Axon a já, ale tahám tady bohužel jednoznačně za nejkratší spurtový konec a v závěru už nikoho z nich nepředjedu. Cílovou pásku protínám v čase 1:50:30 h (průměr 32,03 km/h), což v celkovém pořadí silničního závodu stačí na 37. místo, ale tentokrát ze 119. jezdců (startoval najednou jeden velký balík se všemi věkovými kategoriemi), takže konečně jasná první polovina a v celkovém pořadí jednotlivců seriálu UAC tento výsledek navíc znamená posun z 27. na konečné celkem pěkné 24. místo ze 102. Zvítězil Martin Hunal z Bauknecht Author v čase 1:37:07 h před Martinem Hačekým z Dukly a Jindřicem Dlaskem (Experiment 23).

zahradník

Tour de Brdy - poslední závod letošní sezóny. Na startu 120 lidí včetně Elite (Dukla, Sparta, Bauknecht). Kousek po startu odjíždí dvojice ze Sparty a Dukly. Hradečáci to zkouší sjíždět a my se necháme s Dolym vyblbnout a tak chytáme jejich nástupy. Tím se ale dost vystřílíme, takže v rozhodujícím kopci na 15 km nestačíme oba hlavní skupině cca 20 lidí a odpadáme. Mezi tím do nás pořadatelé zezadu pouští 150 bikerů z nichž ti nejlepší jdou hned dopředu a začínají strkanice na těch největších dírách, které ovšem bikeri tolik neřeší. Ve sjezdu do Obecnice kdy máme čelo na dohled na to doplácím a v okamžiku kdy vteřinku nevidím chvíli před sebe beru megadíru. Zázrakem jsem to ustál, nezničil kolo ani nedefektil, ale protáčí se mi řídítka a odlítává Garmin z držáku. Hned to otáčím a hledám jej, ale pořád někdo jezdí kolem tak je to celkem problém. Nakonec ho najdu, ale je kaput, klasický garminácký problém - nevydržely upínací packy. Chvilí zvažuju to otočit k autu, ale nakonec se rozhoduju to alespoň nějak na pohodu dojet. Dojíždím skupiny a nakonec z rekreačního tempa přepínám opět do závodního. Pláště jsou super a bez problémů drží i na šterku. Šotolinový úsek kde skoro všichni defektlí přejíždím úplně v pohodě. Do cíle dojíždím s Prochym a defektícím Novotňákem - beru solidního 20. fleka 10 min za vítězným Hunalem. Měl z toho být ještě 3.flek v kategorii, ale místo do kategorie. 30-39 let mě zařadili do Elite

jonas

Tour de Brdy na silnici. Pořádně nevím do čeho jdu, možná dobře :) Beru nový pláště Vittoria Rubino PRO 3, který pak chci dat na zimáka a doufám, že něco vydrží. Kola beru svoje starý mavic ksyrium elite. Na carbonech se bojím (podle dostupných informací) a dělám dobře. Po cestě nás lehce zdržuje kolona na dálnici a pak se ztrácíme, takže po prezentaci moc času není. Rozjet se moc nestihám. Začátek se naštěstí jede volně, pak odjíždí někdo ze Sparty a Dukly, ale moc nám neodjíždějí. První kopec se to moc nedělí. Druhej už se jede svižně a skupina se redukuje. Dolítávají nás bikeri (uz drive), což není úplně ok. Mně se jede výborně a snažím se být furt vpředu. Ve skupině nás pak zůstává asi 15, samá (pro mě) vybraná společnost, což mi dodává energii. Lehce odjíždí pan cyklista Kadlec, ale moc nezískává a začíná se jet hodně svižně a nastupovat. Jsem překvapenej, ale neděla mi tempo

problém. Po hrázi se jede slušná kudla a skupinka je potrhaná. Kadlec má tak 10s, jedu za Hunalem a Oldou z Weberu, Hunal v šotolině lehce zpomaluje, Kadlec i Olda defektí, já jedu full gas a po kritickém úseku mě to vyplivne jako prvního s náskokem na trojici Hunal, Hačeký, Dlask. Po chvíli mě sjíždí a jedeme ve 4 dál. Za námi díra. Na 5 km do cíle nám Hunal říká ať se dohodneme, kdo bude 3 (mně a Dlaskovi). Moc nechápu... Pak se nás ptá a oba říkáme, že se nic nedohodlo :D Pak nastupuje Hačeký, ale sjíždí se to. V brdku před kostkama a cílem to zkouším (vím, že v dojezdu skupinky asi moc šance není :). Hunal za to bere a jede pryč, na kostkách jde přede mě Hačeký, bohužel ho nehákuji. Dlask má kousek zásek, ale před cílem mě dojíždí a stačí mě ještě o metr skočit, bohužel, ale dělal jsem, co jsem mohl. Spokojenost maximální. Bylo to pěkný. Hlavně bez pádu a defektu.

jirus

TdB, jelo se mi úplně super. Jen škoda těch zmatků na startu. Moh jsem si ušetřit spoustu sil. V prvním kopci se mi podařilo dojet Kapra a veskupince s ním, Honzise, P. Drechslerem cca asi 7 lidí jsem dojel celkem v pohodě až na rozdělení tras. Pak sám až do spojení se silničáři. Tam potkávám Zahradu. Co ten tady, už by měl být pomalu v cíli, ztratil Garmina, vracel se pro něj, ale přejelo ho auto, smůla. Takže do cíle s ním a s Procharem. Sřídám, ale nestíhám to s bikovými převodama utočit, takže mě hned zase vystřídají. Nakonec celkem 9. v kategorii 3. Na bedně se Svobodákem, no super. Škoda, že jsem nejel na silnici (stejně teď žádnou nemám), byl bych asi v kategorii první, kdybych nedefektil.

kolbaba

Tour de Brdy. Tak letos se 2 defekty, ale to je prostě loterie. Jinak se mi ale jelo dobře, začátek jsem neodpadl, jel s Igorem a Fousáčem, v dalším kopci už jsem musel zvolnit, ale dál jsem jel svoje a určitě ne poslední, docela slušné tempo, na Fousáče jsem se dotáhl asi na 35. km a pak jsem píchnul. Tak jsem vrátil loňskou půjčku.

jeff

Tour de Brdy. Na startu cca 100 závodníků + asi 20 profiků. Po startu se snažím dostat trochu dopředu. Jedu kolem 30. místa. Hned v prvním kopci se mezi nás začnou cpát bikeři, kteří letos startovali společně s námi. Jeden mi dá pěkně št'ouchanec těmi svými obr řídítky. Jen tak tak, že jsem nelehnul. První kopec jedu v pohodě. Bohužel ve druhém stoupání u Zaječova mi odjíždí čelo závodu asi odhadem s 25 lidmi. Jedu ve skupince společně s Kaprem a pěti dalšími. Čelo závodu vidíme jak se rozdeluje na 2 skupiny a snažíme se druhou dojet. Bohužel ve sjezdu prockakávám zadek. Nadávám jak prase, až se mezi těmi stromy stydím. Letos je první defekt asi o 10 km dál než loni. Potom začíná stíhačka, dojíždím různé skupinky a ihned jim odjíždím. Když vidím před sebou trochu větší skupinu, následuje menší sjezd k vodní nádrži Pilská, tam blbě odbočuji a jedu ještě asi 300 m dál, až pak s jedním bikerem zjišťujeme, že jedeme špatně. Takže opět předjíždím ty samé lidi. V jednom z dalších sjezdů asi na 37 km mám druhý defekt zadku, zase jsem vymlel nějakou díru. Opět nadávání, zapasení s pumpičkou, která nechce pumpovat. Tady už jsem trochu zlomený a jedu už volněji. Sem tam někoho dojeďu a čekám, co se stane na krosové vložce s kamením, kde jsme loni píchli 4 najednou. Mám poslední rezervu, takže docela hrachy. Mezitím mívám Tomáše Pacovského, který zápasí s kolem. Na hlavě a kolem sebe se mu válí pláště. Docela mi pobavil. Volá na mě, ať počkám, ale jedu dál s tím, že mi určitě dojede až zase píchnu. Po 2 minutách na kamenech prorážím potřetí zadek. Takže v klídku měním plášť, mezi tím okolo mě projíždí dva spartáni se smíchem, protože mi vidí potřetí měnit, potom nasraný Milan Miller po dvou defektech a za chvíli po něm Tomáš Pacovský se smíchem. Tlemíme se oba, protože je to neskutečný. Půjčuje mi svojí pumpu, protože s tou mojí krávou nic nenafouknu. Pak už nám zbývá asi 10 km po slušné silnici. Kecáme, mezitím míváme u krajnice opraváře Vlastu Firmana. Do cíle dojíždíme snad mezi posledními, trochu promrzlí z těch zastávek, ale spokojený že jsme dojeli a nevymlatili se. A to jsem si na zadek kupoval speciálně nový plášť. Byl skvělý, 3 x bouchlý. Pořadí mi to ukázalo kolem 118. místa, takže parádní závod. Příště mě sem už asi nikdo nedostane. P.S. Milane udělal si dobře, že si nejel.

honzis

stačilo dojet 14tej a vyhrál jsem kat 30-39 neměl jsem na to, GT je drobet línější a já tam občas nechal velkou 21,23 až jsem se kroutil, urvali nás klasicky na cca 12km, nad Obecnicí jsme ještě viděli

zaváděcí vůz, ale to už před námi byli i bikeři - já v cca 5členné grupě s Kaprem a Jirusem, nejhorší úsek jsem přežil bez újmy, někteří ve škarpě + defekty, konec byl kratší, Kapr krásně táhnul a v cíli milé překvapení. Tak konečně, smůly jsem měl na tomhle závodě už dost a dost!